

HISTORIAL DE LA MARATÓ DE BARCELONA

Historial de la Marató de Barcelona

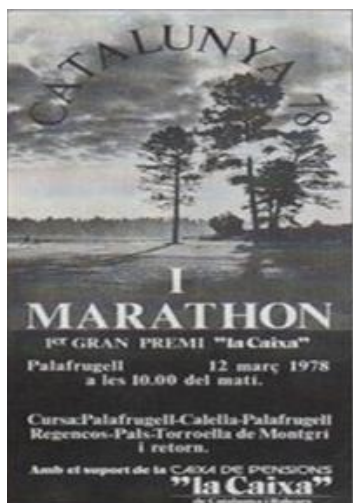
per Miquel Pucurull

Per diverses raons que no venen al cas, havia desaparegut la informació sobre l'historial de les maratons que s'han celebrat a Barcelona. En un intent de resoldre-ho, he realitzat un petit resum del que m'ha semblat més destacable, a partir de la primera que es va fer (1978 a Palafrugell) i fins a la darrera. El que es pugui conservar el seu compendi en algun lloc em resulta molt gratificant. Tant de bo, als possibles lectors els hi sigui també interessant.

Palafrugell: un comentari previ

Marató de 1978 (Palafrugell-Calella)

S'ha de dir, per ser coherents, que la marató de Barcelona de l'any 80 va ser la primera marató que es va celebrar a Barcelona, però va ser la continuïtat de les dues que s'havien fet a Palafrugell, una l'any 1978 i l'altre el 1979. Li cal doncs l'honor a aquest petit poble de l'Empordà d'haver estat el lloc on, tot i per imperatius – no es van poder fer a Barcelona ciutat per manca de permís- es va córrer per primera vegada en les nostres contrades una marató popular, creada i impulsada per en **Ramon Oliu**.

1. Cartell de la primera marató.

2 Ramon Oliu, pioner de l'atletisme popular, creuant la línia d'arribada de la marató històrica de Palafrugell 1978

A Palafrugell, doncs, va començar tot..

Els orígens d'aquesta primera marató provenen del fet que Ramon Oliu, químic de professió, havia estat traslladat a Barcelona l'any 1977 per l'empresa nord-americana on treballava. L'home havia començat a córrer als Estats Units a l'edat de 47 anys, i havia fet la marató de Nova York. Pensant que aquí també se'n corrien, en arribar a Barcelona va anar a preguntar a la federació en quin lloc hi havia la propera marató popular per apuntar-s'hi.

Sorpresos per la consulta, li van respondre que en tot l'Estat únicament se'n corria una cada any - el campionat d'Espanya - un any en una regió i un any en una altra, i s'havia de ser atleta de nivell i estar federat per córrer-la, és a dir, de popular res de res.

Va ser en aquest moment, quan va decidir organitzar-ne una per poder córrer-la. Va anar a les antigues instal·lacions del C. F. Barcelona - una pista de cendra de 350 metres on avui hi ha el mini estadi - i va trobar a **Domingo Catalán** (més tard campió del món de 100 quilòmetres) donant-hi voltes, entrenant un tres mil obstacles. En Catalán no n'havia fet mai cap de marató - gairebé no sabia el que era - però va engrescar-se amb el que li explicava aquell senyor acabat d'arribar d'Amèrica sobre una prova de 42 quilòmetres i escaig.

El va adreçar a qui considerava que podia també engrescar-se, el doctor **Pere Pujol**, qui "juntament amb uns quants amics d'un poble de la Costa Brava feien cada any una cursa d'uns quants quilòmetres: una cosa semblant a una marató".

I allí va anar l'**Oliu** a trobar-se amb en **Pere Pujol**. No li va costa gaire seduir també el metge per córrer una marató seriosa, organitzada, i que tingués continuïtat. I l'any següent, el 12 de març de 1978, a Palafrugell, amb els **Oliu, Pujol, Catalán, Antentas, Masllorens...** es va córrer la primera de les maratons populars que es va fer a Espanya, un mes abans de la que es va córrer a Madrid a l'abril.

En la primera de Palafrugell van sortir 185 atletes i van acabar-la 150. La van guanyar el nord-americà **Dave Patterson** en homes, amb un temps de 2h23'15, i la catalana **Matilde Gómez** en dones, que ho va fer en 3h55'33.

En relació als 150 arribats, una anècdota: els quatre últims ho van fer fora de control. El límit que s' havia establert per acabar la marató era de 5 hores, però l' organització els va esperar i va voler donar-los temps oficial. L'últim, de nom Von Gotz, ho va fer en 5h22'30. A la llista mecanografiada que es va imprimir poc després de l'arribada del penúltim, es va afegir el seu cognom i el temps a mà pel mateix Ramon Oliu.

139	CAMPOS NOGUERRAS, Josep	27	Independent	4h. 55'03"
140	NOVELLON VALL, Josep	20	A.Tarrasa	4h. 55'25"
141	GONZALEZ GRAUPENA, Mava	16	J.A. Sabadell	4h. 58'11"
142	VILADECA NUALART, Jose	41	E.D. Brafa	4h. 58'29"
143	VILELLA MORA, Antonio	26	Reus Deportivo	4h. 58'37"
144	MAS LLORENS, Alvar	15	Independent	4h. 59'07"
145	ALBEROLA SEURA, Alfred	41	Sant Angelo	4h. 59'58"
146	INES MAÑE, Ester	23	Sant Angelo	4h. 59'59"
FORA DE CONTROL				
147	VALCELLES POZUELAT, Ramon	15	San Nicolau	5h. 02'49"
148	MANTRET BURMISTER	37	BARCELONA	5h. 03'13"
149	BARTOLOME PEREZ, Jose	26	San Nicolau	5h. 03'37"
150	VON GOTZ, VON			5h. 22'30"

I amb aquesta marató es va engegar el moviment de les curses populars: una manera de practicar l'atletisme obviant els estadis on fins llavors havia estat gairebé l'únic espai possible per fer-ho. Un moviment que en aquella època va necessitar una pedagogia enorme, per donar a conèixer les virtuts del córrer pel plaer del córrer. Un moviment que s'ha convertit en un autèntic fenomen social.

Marató de 1979 (Palafrugell-Calella)

En la segona, també a Palafrugell, el nombre d'inscrits és va elevar a 308, dels quals la van finalitzar 224.

Déu ni do els abandonaments que va experimentar la prova tant un any com l'altre, que cal atribuir-ho, al meu parer, a la manca llavors d'entrenaments específics. Tot estava per fer.

El guanyador va ser de nou **Dave Patterson**, (2h19'37) millorant amb quatre minuts el temps de l'any anterior; i també **Matilde Gómez** amb (3h18'48), rebaixant trenta set minuts la seva marca.

Sortida de la segona marató. Palafrugell 1979.

Marató de Barcelona any 1980

La marató va sortir de l'Avinguda Maria Cristina, el mateix lloc on surt ara, per anar a trobar per la Carretera de la Bordeta diversos pobles del Baix Llobregat (El Prat, Viladecans, Cornellà, Esplugues...), per entrar a Barcelona per la Diagonal, i seguir per Pau Claris, Via Laietana, Passeig de Colom i Paral·lel, fins a l'arribada situada al mateix punt de la sortida.

La marató, aquella primera marató a la ciutat de Barcelona, va ser un esdeveniment esportiu de primer ordre per a la ciutat (tot i que espectadors no n'hi havia gaires, llevat dels familiars dels corredors a l'arribada), perquè des de l'any 1955, amb motiu dels Jocs del Mediterrani, no s'havia corregut cap marató pels carrers de Barcelona. I menys encara una marató popular...

La prova va aplegar 956 inscrits, i van acabar-la 716. Un 25% d'abandonaments, que demostrava que encara finalitzar una marató no estava a l'abast de tothom.

Dels arribats, 668 eren homes (un 97%) i les dones van ser 20 (un3%). Tots - excepte tres corredors que van trigar quatre o cinc minuts més - dintre del límit de temps d'aquell any: 5 hores 30.

La va guanyar l'anglès **Don Faircloth** en homes, amb un temps de 2h19'42, i **Joaquima Casas** en dones, en 3h09'53.

Els de davant, poc després de la sortida, formant un grup Marató de Barcelona 1980

Tot i que va entrar en segon lloc, el triomfador de la marató d'aquell any va ser en **Domingo Catalán** (2h21'23), el mític corredor campió del món de 100 kms uns anys més tard. Era un atleta local molt volgut, que ja tenia molts seguidors i una certa anomenada en el món atlètic. La prova és que va ser portada d'una revista d'atletisme que s'editava llavors.

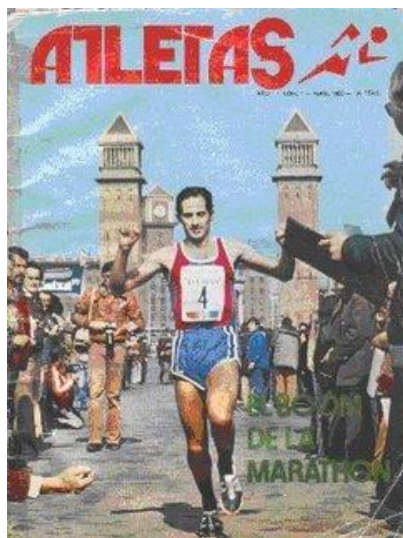
A més d'en **Domingo Catalán** - i també no cal dir-ho, de l'anglès que va guanyar – l'altra triomfadora d'aquesta primera maratón a Barcelona va ser la gironina **Joaquima Casas**, la també mítica **Quima Casas**, ara amb més de cent maratons acabades, que llavors portava menys d'un any fent atletisme: era la seva segona maratón, i va rebaixar una hora del temps que havia fet en l'anterior.

El primer atleta no federat en arribar a meta va ser un jove de 24 anys, en **Jaime Castro**, que ho va fer en 2h38, ocupant el lloc 23 de la general. Va debutar en la maratón, com molts altres, joves o veterans, dels quals cal destacar les bones marques d'en **Manuel Fernández** de 23 anys, que va fer 2h25 (setè); **Ricardo Alguacil** de 25 (sisè amb també 2h25); **Jesús Ma Justes** de 22 (2h30); **Rafael Hernández** de 19 (2h39)... En contrapartida, cal esmentar el temps que va fer el primer veterà de més cinquanta anys, el valencià **José Ma Torres**, que es va classificar el 48 de la general amb un temps de 2h50.

Una curiositat: quan es va celebrar la maratón de 1980, l'alcalde de la ciutat era en **Narcís Serra**, i en **Pasqual Maragall** n'era tinent d'alcalde. Tant l'un com l'altre, van dir més d'una vegada que, just en el moment de la sortida de la prova -donada per l'alcalde amb el tret de rigor, i simultàniament per una canonada des del Castell de Montjuïc-, se'ls va ocórrer a ambdós la idea de demanar uns Jocs Olímpics per a Barcelona, a la vista de l'espectacularitat de la sortida. I va ser a partir de llavors quan van començar a treballar amb el projecte d'organitzar-los. Finalment, i com és sabut, quatre anys més tard van ser concedits en un acte celebrat a Lausanne, amb les famosa frase d' en **Samaranch** "À la ville de... Barcelona".

És a dir que la maratón popular de Barcelona de l'any 1980 va ser, de manera molt significativa, l'origen dels Jocs Olímpics del 92.

Una altra curiositat: la inscripció de la maratón costava 300 pessetes

Portada de la revista Atletas amb l'entrada de Domingo Catalán a la meta

Maratón de Barcelona any 1981

La maratón de l'any 1981 va sortir, com la de l'any 80, des de l'avinguda Maria Cristina, per fer un recorregut similar anant a El Prat, tornar a Barcelona i acabar en aquest cas, a l'estadi Serrahima.

El nombre d'inscrits (1.108) va pujar un 16% respecte l'any anterior i els arribats (989), un 38% més, la qual cosa significa que el menor percentatge d'abandonaments, que van ser del 12% respecte del total, venia a dir que la gent ja s'entrenava més.

Ho confirmava també el fet que la franja d'arribats entre el primer i les quatre hores: 64% del total l'any anterior, va ser del 75%. I una certa millora es va produir també en el percentatge dels que van baixar de les tres hores: un 14% l'any 80 i un 15% el del 81.

El guanyador va ser el britànic **Martin Knapp** en un temps de 2h18'56, i la guanyadora **Iciar Martínez** en 2h47'12.

Martin Knapp va fer una bona marca per l'època – especialment magnífica per ell, rebaixant en quatre minuts els temps que acostumava a fer - i la de la madrilenya **Iciar Martínez** encara més. Va ser el millor temps del rànking femení d'aquell any a Espanya. Avui no tindrien gaire valor, però llavors, ambdues marques van ser molt comentades pels mitjans especialitzats i van tenir molt ressò en el món del córrer.

La guanyadora Iciar Martínez, al pas de la mitja marató. Al seu costat, el primer de la dreta, José Maria Odriozola, quan encara no era president de l'Espanyola.

Tan bons van ser els temps assolits en aquesta marató del 81, que la prova va patir una certa polèmica orquestrada per la federació, que enfrontada amb la *Comissió Marathon Catalunya*, va posar en dubte la qualitat de la mesura dels 42,195 kms, i fins i tot va arribar a tractar d'invalidar-la. Afortunadament sense èxit. Semblava com si l'esclat de l'atletisme popular que s'estava començant a produir, sabés greu als que ocupaven les cadires federatives, i aquests els hi posaven tota mena de traves als altres, fins al punt de programar campionats de Catalunya de 10.000 metres en pista el mateix dia de la celebració de la marató.

Tampoc ajudava gaire la competència perquè en el primer número de la revista que editaven els organitzadors de la marató de Madrid, figurava un interrogant en la distància de la Marató de Barcelona 81. Afortunadament, només va sortir una vegada

Arribada de corredors i corredores populars a l'Estadi Serrahima. Marató de l'any 1981

Marató de Barcelona any 1982

La marató del 82 va sortir des del davant de les fonts de Montjuïc i va acabar, com l'any anterior, al petit estadi Serrahima després d'anar al Baix Llobregat i tornar.

Va tenir 1.310 participants inscrits, un 18% més que un any abans i la van acabar 1.155, un 88% del total, amb un índex d'abandonaments normal (12%), que confirmava que, a diferència dels tres primers anys, les persones que participaven a la Marató estaven realment preparades.

La didàctica que en aquest sentit realitzava l'entitat Marathon Catalunya, que llavors organitzava la prova, amb els seus membres anant arreu a fer xerrades per explicar a la gent el que s'havia de fer per preparar-la, començava a donar els seus fruits.

A propòsit d'això, els més veterans han de recordar que els que llavors teníem poca experiència, escoltàvem embadalits qualsevol cosa que ens diguessin els **Oliu, Mates, Vancells, Antentas, Pesarrodona...** i tants altres pioners. Ens sentíem com estudiants de parvulari, fascinats per la mística que l'envoltava, i si ens haguessin dit que s'havia de córrer la marató descalç, per exemple, ho hauríem fet.

És difícil oblidar, en aquest sentit, els consells d'en **Francesc Mates** – ex atleta del Barça - aquell any 1982 en una d'aquestes conferències: “Si t'has preparat a consciència, si has fet com a mínim 60 o 70 quilòmetres setmanals, pots fer la marató. No et sobrepassis; no vulguis seguir al ritme d'altres, ja que si ho fas pots acabar llastimosament o no acabar. Si passes la mitja sencer, et servirà per estar segur que acabaràs la marató bé. Posa't vaselina abans de començar, i beu aigua a tots els avituallaments encara que no tinguis set. Després de la marató, a la tarda, fes una passejada, i durant dues o tres setmanes després, corre, però suau, tranquil, i si pot ser sobre gespa.

Sortida de la marató de 1982

El primer corredor que va arribar va ser el nord-americà **Michael Pinocci**, amb un molt bon temps de 2h14'30, i la primera corredora la portuguesa **Rita Borralho** en 2h46'58, que tampoc estava malament llavors.

Una curiositat, el segon classificat va ser el mateix corredor que havia guanyat dos anys abans. En **Don Faircloth** (2h20'48), i la segona classificada, també la que va guanyar llavors, la **Quima Casas** (2h55'17), que tot i que va millorar en quinze minuts el temps de l'any 80, no va poder amb la portuguesa, que tenia molt millor nivell.

Quima Casas és felicitada per un altre maratonista; el doctor Pere Pujol

Ambdues marques dels guanyadors van ser rècord de la prova. De fet, aquell any 1982 van ser tot rècords: més inscrits que l'any anterior, més arribats, més estrangers, millors temps dels primers, més gent als carrers animant (tot i això, no massa), més voluntaris; fins hi tot més obsequis a la bossa del corredor...

I parlant d'estadístiques, hem de dir que, de la mateixa manera que l'any passat respecte l'anterior, van millorar les marques dels participants: un 79% van fer menys de quatre hores, mentre que l'any 81 ho van fer el 75%. Una menció a l'últim que va arribar, una dona en aquest cas, molt coneguda en el món del córrer, en aquella època i ara, **Núria Ruiz**, que va entrar en 5h25'41, uns minuts abans del temps màxim de la prova, fixat en 5h30'00.

Marató de Barcelona any 1983

La marató de l'any 1983 va fer història per una novetat que va establir i que amb els anys ha estat una norma determinant: va ser la primera marató del món -aviat està dit- en la qual es van fer controls de dopatge. Mai s'havia fet, i per primera vegada es va fer a Barcelona: un total de deu atletes van passar-lo: els tres primers classificats, i set més escollits a l'atzar de entre tots els participants.

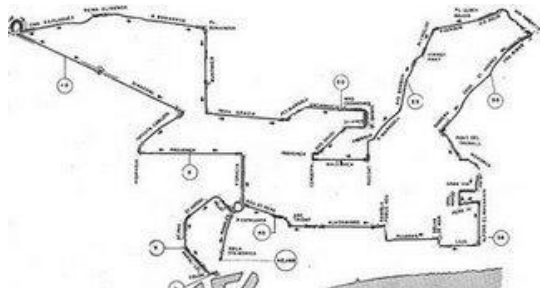
Més novetats: per primer any, de la mateixa manera que en les grans maratons, per obrir la carrera és va fer servir un cotxe elèctric -un mitjà de transport insòlit llavors (i també ara després de tants anys, s'ha de dir)- per evitar que els gasos tòxics afectessin als corredors del davant.

També, i per primera vegada, la marató d'aquell any 1983 és va córrer totalment dins de la ciutat, sense sortir a cap població del voltant. El circuit va ser totalment urbà i després dels impediments dels primers anys per part de l'administració, perquè la cursa se celebrés íntegrament pels carrers de la ciutat, va constituir tota una fita el fet d' aconseguir-ho.

El nou circuit va significar també una gran satisfacció per als corredors, que suposaven -ingènuaament- que estarien sempre corrent envoltats de multitud de gent. Res més lluny de la realitat: en aquella època, veure uns païos corrent en calçotets pels carrers no mobilitzava a ningú. Tampoc ara gaire, s'ha de dir, però llavors i tenint en compte que la sortida va ser a les vuit del matí, Barcelona era un desert. Únicament a l'arribada, això sí, que era a la Rambla, si van aplegar uns quants centenars d'animadors entre els familiars i els estrangers.

La de l'any 83 tenia un nou i bonic recorregut, però no es podia considerar una marató plana: se sortia des del davant del monument a Colom, i, a grans trets, passava pel Paral·lel, Rondes, Passeig de Gràcia i

Provença , s'arribava al km 6 a l'avinguda Josep Tarradellas (llavors Infanta Carlota). Es pujava fins a la plaça Francesc Macià (no recordo si encara plaça Calvo Sotelo), i se seguia amunt tota la Diagonal fins a l'alçada del parc Cervantes. Després cap a la dreta per la carretera d'Esplugues i Passeig de la Bonanova fins a la plaça del mateix nom on hi havia el km 15, el punt més alt de la prova. Nou quilòmetres de pujada i en total 125 metres sobre el nivell del mar

Sort que baixàvem per Muntaner fins a la Travessera de Gràcia; però després, unes altres pujades i baixades per anar a parar a dalt de tot de la Via Favència, que déu ni do. Baixàvem per anar a trobar els barris de La Sagrera, el Clot, Sud-oest del Besòs, Poble Nou...i arribant a l'Arc de Triomf enfilava per Ronda de Sant Pere, Plaça Catalunya i Rambla avall fins a la meta, a la mateixa Rambla de Santa Mónica.

Tot i no ser un recorregut gaire benigne, els primers van fer uns temps excel·lents. El danès **Allan Zachariassen**, que era qui tenia acreditat el millor temps de tots els participants, va fer 2h11'05, una marca de relleu internacional en aquell moment, que va ser durant quinze anys – fins el 1998 que va ser batuda pel marroquí **Abdeslam Serrokh** en 2h09'48- rècord de la prova. En **Domingo Catalán**, amb un magnífic temps de 2h17'46 va ser el primer atleta de l'Estat i cinquè de la general. Afegir també, que el guanyador de la maratón de l'any 80, **Donald Faircloth**, va fer un minut i mig més que llavors i va quedar el dotzè.

El danès Zachariassen arribant a la meta

La ucraïnesa **Anna Domoratskaya**, amb 2h48'21 va ser la primera dona, aprofitant l'abandonament de la favorita, la portuguesa **Rita Borralló**, guanyadora de l'any anterior. A tall anecdòtic, cal destacar que **Quima Casas**, la millor maratoniana catalana d'aquells anys, va quedar segona per tercer any consecutiu.

Segurament, atrets els maratonians per l'atractiu que suposava córrer dins de la ciutat, o perquè la maratón de Barcelona començava a tenir prestigi, el nombre de participants va augmentar espectacularment respecte l'any anterior. Dels 1.310 inscrits i 1.155 arribats del 82 es va passar a 1.879 i 1.773, és a dir un 43% i un 53% més respectivament.

Trofeu pels guanyadors i estàtua per tots d'ídèntic i afortunat disseny.

D'entre tots els arribats, s'ha d'esmentar un fet anecdòtic - les maratons n'estan sempre plenes- com és el cas dels tres alpinistes catalans que havien intentat pujar a l'Everest sense èxit el 14 d'octubre de 1982 i que la van correr.

Sembla ser, pel que es va comentar llavors, que pel fet de no haver aconseguit pujar la muntanya més alta del planeta, van decidir fer front a un altre repte com era el de córrer una maratón.

I la van fer tots -el més conegut d'ells, l'**Oscar Cadiach**, en 4h22'27- , sense cap entrenament especial com també es va dir - tot i que això és dubtós perquè ja havien passat cinc mesos - aprofitant la forma que havien aconseguit preparant-se per a l'expedició a l'Everest.

Sigui com sigui, però, van acabar la maratón. A l'igual que els altres 1.773 participants, un 53% més que l'any anterior com s'ha dit, que evidenciava que la maratón de Barcelona s'estava desenvolupant amb molta força.

L'arribada a la Rambla, plena de gom a gom, d'una corredora popular

Marató de Barcelona any 1984

Va ser l'any 84, quan es va consolidar realment la maratón de Barcelona. Només cal veure les dades de la seva evolució des que es va crear fins aquell any:

1978 Inscrits: 185, Arribats: 138

1979 Inscrits: 302, Arribats: 224

1980 Inscrits: 956, Arribats: 716

1981 Inscrits: 1.108, Arribats: 989

1982 Inscrits: 1.310, Arribats: 1.155

1983 Inscrits: 1.879, Arribats: 1.773

1984 Inscrits: 2.894, Arribats: 2.387

Crec que els elevats percentatges dels augments – espectacular el 54% més d'aquell 1984 sobre el 1983 - hi va contribuir molt el gran nombre de corredors estrangers que cada vegada en major nombre s'hi apuntaven. Estimulats, segurament, pel fet que Barcelona havia estat nominada seu dels Jocs Olímpics del 92 amb moltes possibilitats de ser escollida, volien conèixer-la. També els de la resta de l'Estat, però d'estrangers, cada any n'hi havia més.

La marató d'aquell 18 de març de 1984 la va guanyar un policia de Zuric, en **Werner Meier**, en 2h14'50. No era un maratonista gaire conegut, de fet aquesta va ser la seva quarta experiència en la prova, però des del primer moment, tot sortint de l'avinguda Maria Cristina, va anar davant, gairebé sol, únicament acompanyat d'un altre corredor suís durant els tres primers quilòmetres. Tampoc era gaire jove: 35 anys, fet que venia a confirmar la teoria que llavors imperava i que posava la xifra dels 35 anys com la millor dels maratonians.

En dones va guanyar l'anglesa **Margaret Lockley** amb un temps de 2h41'42, que va significar un nou rècord que va durar cinc anys. També era una atleta de certa edat: 38 anys, professora de física de professió, que a l'igual que el guanyador masculí, va millorar la seva marca.

Cal esmentar, en relació a aquest aspecte de l'edat dels maratonians, que concretament en aquesta marató del 84, a més dels guanyadors, hi van fer un extraordinari paper els atletes de casa, **Rafa Garcia** (quart classificat en un temps de 2h16'06), i **Quima Casas**, (segona en 2h45'32), de 35 i 38 anys respectivament.

presència de Ramon Oliu

Un participant anònim (i amb barba de l'època), entra exultant a la meta, en

El recorregut va ser exactament el mateix que l'any anterior, amb sortida davant del monument a Colom i arribada a la Rambla, aquest any amb una mica més de públic, tot s'ha de dir.

Els titulars dels diaris parlaven l'endemà de "Mas de 220.000 personas presenciaron el maratón popular aplaudiendo a los 3.000 atletas inscritos". Òbviament, els periodistes volien contribuir a engrandir la marató amb els seus missatges, ja que en cap cas van ser tants els espectadors. Què més haguéssim volgut nosaltres.

Parlant de titulars dels diaris, n'hi havia d'inefables: "Por las calles de Barcelona, los atletas dieron unas pinceladas de color y deporte a la ciudad", o "Un "novato" que trabaja 44 horas semanales como policia, se destacó a partir del primer metro de carrera y ganó el maratón". Com sigui, però, l'important era que alguns mitjans ja començaven a dir alguna cosa d'una prova absolutament desconeguda per a molta gent.

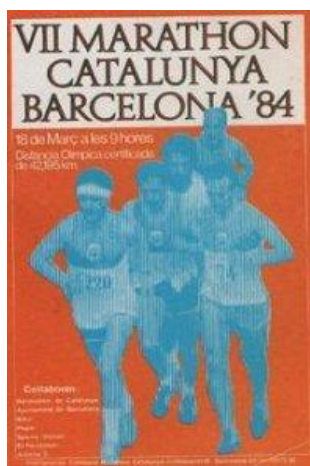
Tot i així, no seria objectiu si no diguéssim que un dels grans problemes, especialment aquell any, van ser els automobilistes. Un dels mateixos diaris esmentats anteriorment, va dir que “...más de un corredor tuvo que detenerse y esperar la señal de algún urbano, preocupado de hacer circular con prontitud a los vehículos”. No sabien encara que eren els cotxes els que havien d’esperar la senyal del guàrdia. O no volien saber-ho.

El trànsit va ser doncs un punt negre, dins de les múltiples millores que s’anaven assolint i que feien de l’organització de la marató de Barcelona una referència. Per exemple, el començament de la prova, que va ser a les 9 del matí en lloc de les 8 de l’any anterior; l’augment d’animació: diables, gegants, cap-grossos, música...

...o la qualitat del simposi que es va realitzar el dia abans, on es tractava l’alimentació per a les curses de fons.

Ple de gom a gom, el local on es va celebrar – no hi cabia ni una agulla – els corredors i corredores absorbíem el que ens deien els ponents, entre d’altres els metges **Pere Pujol** i **Ramon Perecaula**, atletes de renom com en **Domingo Catalán** o en **Rafa Nogueras**, o el biòleg **José Maria Odriozola**, l’actual president de la federació espanyola d’atletisme, que l’endemà va participar en la marató acabant-la en un magnífic temps, per cert, de 2h39’50, a l’edat – tornem-hi – de 45 anys.

Un aspecte, per acabar, que va ser també molt significatiu aquell any i que demostrava el boom que s’estava produint, va ser que dels 1.000 corredors més que van fer la marató respecte l’any 1983, la meitat van fer la marató per primera vegada. Això va fer que el percentatge d’arribats en més de 4 hores – un 22% del total - fos especialment elevat per aquella època, però servia per a confirmar el caràcter eminentment popular que es volia que tingués la marató de Barcelona.

Cartell de la marató de 1984

Marató de Barcelona any 1985

La primera dada que cal destacar de la marató de Barcelona de l’any 85, és que, curiosament, va tenir menys participants que la de l’any anterior. Concretament vuitanta-quatre inscrits menys (2.810 contra 2.894), tot i que catorze arribats més (2.401 vers 2.387). No són gaire les diferències però sorprèn que l’extraordinària progressió que havia experimentat al llarg dels set anys abans, es paralizés.

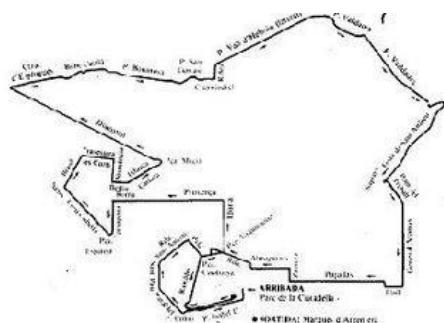
Les causes? La pregunta del milió (com es diu ara). Per a mi, la més significativa va ser que l’entitat organitzadora Marathon Catalunya havia perdut el seu carismàtic líder uns mesos abans, en acabar la marató del 84. **Ramon Oliu** havia retornat als Estats Units (va venir a Catalunya durant set anys per motius de feina, i per motius de feina va haver d’anar-se’n una altra vegada), i les coses ja no van ser el mateix.

Com a mínim aquell primer any - i en el següent- la seva absència va ser determinant, en la meua opinió, pel que fa al manteniment de l'evolució que portava la prova.

No obstant, les atencions al corredor – una característica de la qual se n' havia fet bandera – va continuar i fins i tot va millorar. Per exemple, la que estava relacionada amb l'ordre públic va ser substancialment millor que els precedents, ja que el trànsit no va representar cap gran problema.

Una cosa que potser també va influir a disminuir la participació, va ser la substitució del circuit dels dos anys anteriors per un altre. Una malaurada circumstància, aquesta del canvi, sabut com és que al maratonista li agrada, com és lògic, repetir el mateix recorregut un any rere l'altre per poder mesurar els seus progressos. S'ha de dir que els canvis d'itinerari van ser molt freqüents durant aquella dècada, segurament per imposicions administratives.

Sigui com sigui, l'any 1985 vam sortir des del davant de l'estació de França i després de donar la volta a la ciutat amb una pujada contínua fins el km 24 a la Vall d'Hebrón -amb alguns carrers que en aquella època tenien llombardes, i patir un dia de fort vent que ja se sap que bufa sempre en contra d'un mateix - vam anar baixant fins a trobar el Parc de la Ciutadella, on hi havia l'arribada, un lloc esplèndid per acabar.

En aquesta marató els guanyadors van ser per primera vegada, catalans: en **Rafa Garcia** i la **Quima Casas**. En **Rafa**, que en un temps de 2h18'16 va batre el seus adversaris després de l'abandonament al km 27 del favorit i vencedor de la marató del 83, el danès **Zachariasen**; i la **Quima**, que amb 2h48'01 va vèncer també a les corredores estrangeres que acreditaven millor marca que ella.

Tot i que amb un fort refredat i angines i haver arribat molt cansada, notant l'esforç de la marató del campionat d'Espanya que havia corregut feia poc, la **Quima** va aconseguir el seu segon triomf a la marató de Barcelona. Una marató que segons va dir a la premsa: " Haig d'estar molt malament (va dir "fotuda" però van posar "malament") per no prendre part en aquesta cursa".

Una anècdota sobre el triomf de **Rafa Garcia**: com que feia fred i bufava el vent, per protegir-se en **Rafa** es va posar una samarreta blanca damunt de la del seu club; en el moment de treure-se-la, a pocs metres de l'arribada, va esclatar una forta ovació del públic, no tant, va dir ell mateix, perquè entrava el guanyador que no el coneixia gairebé ningú, sinó perquè el que ho feia... portava la samarreta del Barça!

Convé saber que en **Rafa Garcia** (tot i no ser massa conegut), havia estat un dels millors migfondistes de Catalunya en proves de pista, arribant a ser campió d'Espanya de 1.500. Va abandonar l'atletisme durant sis anys - ni més ni menys- per tornar a la seva pràctica amb la marató. Tot un cas.

1) Rafa Garcia en el moment de la sortida, al centre de la foto, amb samarreta blanca

2) Entrant guanyador amb la samarreta del Barça

Marató de Barcelona any 1986

Novament i per segon any consecutiu, la marató del 86 va tenir menys arribats que l'any anterior: 2.808 inscrits (el mateix nombre que el 85) i 2.152 arribats, que suposaven 251 corredors menys.

El cert és que a nosaltres, els corredors anònims, aquesta davallada no ens afectava perquè apreciàvem els serveis que rebíem. Tampoc semblava que als organitzadors els preocupés massa perquè sovint ens feien saber i ens ho demostraven, que la seva opció era fer una marató popular de qualitat, i no pas un esdeveniment multitudinari. Sense cap mena de dubte, hom notava que per damunt de tot, el més important era el corredor. No era d'estranyar, per exemple, veure com tota l'organització esperava l'últim participant encara que hagués sobrepassat les 5 hores i mitja del temps límit, sense moure cap servei a l'arribada, ni tant sols una pancarta.

Sense cap mena de dubte, tots plegats hauríem estat més contents amb més gent i l'entitat Marathon Catalunya (organitzadora de la prova), encara més, però s'ha de dir que mantenien un molt bon esperit i nosaltres reconeixíem el seu esforç, sense guanyar ni un duro, per cert.

Malauradament, el circuit va canviar-se altre vegada, gairebé segur per evitar interrompre el mínim possible els talls de trànsit. Altra vegada els interessos dels automobilistes - que es queixaven amargament aquells diumenges de març- van prevaler sobre els dels atletes. I tot i que encara es va celebrar totalment per dins de la ciutat - l'any següent ja no va ser així - semblava com si els carrers haguessin estat escollits amb molta cura per empenyar el menys possible.

La sortida va ser a les 11 del matí, (la televisió també manava), una hora bona per alguns, però nefasta pel gruix de la cursa i no diguem pels darrers, perquè tot i que era el 16 de març, va fer caloreteta.

Vam sortir del Passeig Marítim per anar a trobar el punt més alt situat al km 16 a la Carretera d'Esplugues, per baixar planejant per Gràcia, suportant com es podia l'empedrat llavors de la Travessera, i pujant una mica per la Sagrada Família i tornar a planejar i pujar una mica més fins a Horta, per baixar definitivament, i arribar novament com l'any anterior, al Parc de la Ciutadella

El guanyador va ser el belga **Frederik Vandervennet**, un corredor molt menut, però amb potent gambada que va fer un bon temps de 2h15'45. I la vencedora fou l'anglesa **Deborah Heath**, una dona també menuda que va acabar amb 2h48'22. El segon home classificat va ser el català **Balsera**; en **Rafa Garcia**, el guanyador de l'any 85 va haver d'abandonar, esgotat, al km 31. I la segona dona, com no, una vegada més la **Quima Casas**.

Tant el vencedor com la vencedora i altres atletes estrangers que van participar, no eren maratonians de renom, cosa impossible d'aconseguir perquè els atletes d'alta volada demanaven uns fixos de sortida als quals la nostra maratón no podia fer-hi front, així que a nivell internacional era una prova discreta. (No va ser fins l'any següent que es va començar a considerar seriosament la qüestió dels premis en metàl·lic per als primers).

El belga Frederik Vandervennet traspasant la meta al Parc de la Ciutadella

En qualsevol cas, s'anava aconseguint un major ressò de la maratón, com ho demostra el fet que la Maratón de l'any 1986 va ser televisada en directe durant una estona per primera vegada. I no cal que us digui la il·lusió que ens va fer a tots, pensant que sortiríem per la tele. Ingènuament, perquè com sempre, els únics que van sortir van ser els del davant.

Una altra novetat, en aquest cas protagonitzada pels espectadors - qui sap si també per la influència de la televisió que havia retransmès feia uns mesos la maratón de Nova York, o perquè hi havia bastants estrangers a la Plaça Catalunya i a la Rambla, mirant-, era que molts d'ells animaven amb crits de Go, Go, Go!...

També feia il·lusió l'hora de la sortida perquè s'esperava major nombre d'espectadors, que sempre s'agraeix. I això sí que va ser del cert - tampoc multituds com Nova York, no creieu - però hi va haver molta més gent que altres vegades al carrer. Era freqüent trobar-se aquell dia amb molts nens - i no tant nens- especialment cap a l'arribada, que oferien la mà oberta al pas dels corredors per a que la toquessin. Devien haver vist per la tele que ho feien a la maratón de Nova York, precisament, i de primer resultava simpàtic, però cal dir que si es volia correspondre massa, s'acabava baldat.

Estatueta per a tots els arribats

Marató de Barcelona any 1987

En aquells anys, i 1987 no en va ser una excepció, ans al contrari, l'Ajuntament posava molts entrebancs a la celebració de la marató per dins de la ciutat. I una vegada més, ens van enviar molt lluny del centre: a la Zona Franca en aquest cas, a partit del km vint-i-cinc.

Allà, al voltant de Mercabarna, per uns carrers que en lloc de noms tenen lletres i números -que encara els fan menys acollidors- i pel cinturó del Litoral, a tocar del cementiri de Cantunis, ens van fer córrer uns dotze quilòmetres, dels finals de la cursa. El lloc més desèrtic on un mortal (mai més ben dit) pot córrer una marató.

El cert és que era més plana que la dels anys anteriors. El punt més alt era de 45 metres a l'alçada del Serrahima sobre el nivell de la sortida, que va ser al Passeig Picasso al costat del Parc de la Ciutadella, on hi havia també l'arribada, però, de bon grat, hauríem preferit la pujada de la Diagonal abans que el paisatge erm i fúnebre que ens va tocar recórrer. Sempre es pot millorar, però crec que aquell circuit va passar a la història com el més malèfic de la marató de Barcelona.

Una altra cosa que ho va acabar d'arreglar (avui estic punyent, disculpeu-me, però és evident que aquest escrit tampoc pretén ser una lloa poètica), va ser que la Guàrdia Urbana s'havia compromès a mantenir completament tancat el circuit durant 4 hores i mitja i prou. No cal dir la gràcia que els hi va fer a la munió de participants que anaven per la cua, haver d'escoltar un senyor amb moto i gorra, dir coses com aquesta: "El circuito se abre. Corre usted bajo su responsabilidad" ¡A sus ordenes!...

La prova la va guanyar el suec **Paer Wallin** en un bon temps de 2h13'59, i en dones, de nou i per segona vegada la **Quima Casas**, en 2h43'45, establint un nou rècord de Catalunya que ella mateixa havia aconseguit uns mesos abans a Calvià

Quima Casas, un mite de la marató

Aquell any el nivell dels primers classificats va ser molt bo. Potser la raó va ser que la maratón de Barcelona va donar premis en metàl·lic per primera vegada -mig milió de pessetes pels guanyadors, home i dona i altres quantitats si aconseguien rècord – però com sigui, la qualitat dels de davant va ser molt bona. Només cal dir que el desè, el català **Fernando Diaz**, que també es va emportar un premi de 10.000 pessetes, va fer 2h21, una cosa que avui és difícil que passi en les maratons del nostre país i en moltes d'altres.

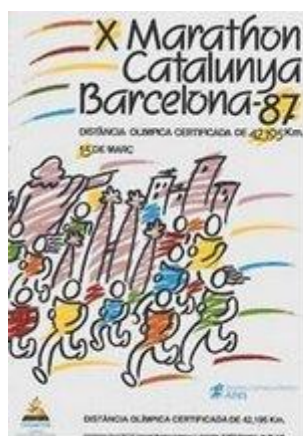
Una altra cosa que demostra l' esmentat nivell: el suec **Wallin** va doblar. Va fer exactament el mateix temps en la primera mitja part de la prova que en la segona (1h07, i 1h06'59). I el segon, l'anglès **Steve Brace**, que va acabar la maratón en 34 segons més que el primer, també quasi va doblar (1h07, i 1h07'33).

Si van inscriure 2.930 atletes i en van arribar 2.443. En conjunt, es pot dir que durant els anys del 85 al 87 semblava que la maratón havia tocat sostre en quant a participació. Després no va ser així, però en aquells tres anys sí. En aquest aspecte i a diferència d'altres maratons d'arreu, s'estava perdent pistonada.

Res a veure amb aspectes relacionats amb atencions als corredors i difusió de la maratón per part del que llavors feia l'entitat Marathon Catalunya. Per posar un exemple, cada any era millor el simposi del dia abans, que tot i que en bona mesura estava realitzat per metges, hi havia també ponents que eren atletes.

Aquell any 1987 va venir en Moracho i l'Abascal a parlar, dos monstres de l'atletisme de l'època, que ens deixaven a tots amb la boca oberta al saber, tot i que no eren maratonians, dels seus entrenaments de matí i tarda.

Una anècdota: en un d'aquests simposis -no recordo si va ser aquest any- va venir a fer una conferència el campió olímpic **Frank Shorter**, medalla d' or a Munich'72 i de plata a Montreal'76. El dia abans de la xerrada va anar a córrer sol per Montjuïc, i mentre ho feia, un altre corredor se li va acostar per parlar amb un tipus que tenia pinta d' estranger i entrenava a un ritme molt lent. Una de les coses que li va dir el desconegut a **Shorter** va ser "- Diuen que demà, un campió olímpic farà una conferència a Barcelona sobre el que s'ha de fer per guanyar una maratón, " I ell li va respondre "- Ah, sí? Doncs m'interessa. Aniré a escoltar-lo. Saps on la farà?".

1) Cartell de la maratón'87.

2) Estatueta al·legòrica, que en petit, però idèntica als trofeus dels primers, rebien tots els participants a l'arribada

Marató de Barcelona any 1988

La marató de l'any 88 va significar un trencament respecte a l'estancament dels últims tres anys abans, pel que fa al nombre de participants.

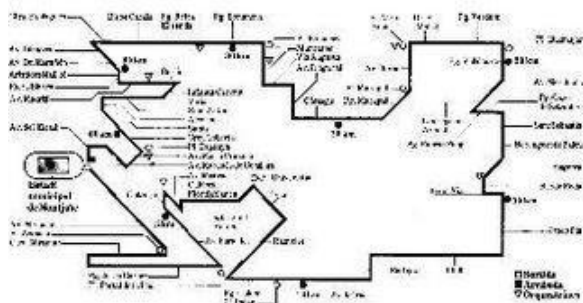
Dels 2.930 inscrits de l'any 87 és va passar a 3.250. I també en els arribats: de 2.443 a 2.653. Aquest 11% i 9% respectivament va ser una gran notícia, perquè és vulgui o no, dels aspectes fonamentals d'una marató en destaca el de la seva participació. I això va anar força bé.

L'altre aspecte que en destaca és el circuit, i aquí s'ha de dir que, una vegada més, el recorregut -que com ja era habitual va tornar a ser diferent- no va ser massa bo, per dir-ho suaument.

La sortida i, ai!, l'arribada, va ser a la recta de l'estadi de Montjuïc.

No sé si se sabia llavors que la marató de l'Olimpíada del 92 s'havia d'acabar a l'estadi i es volia fer una mena d'assaig, però el cert és que la pujada dels darrers dos quilòmetres – després de dues: per anar a Horta al voltant del km 20 la primera, i per pujar pel carrer Muntaner fins la Bonanova en el 28 – no va ser gaire gratificant.

Per més que s'havia dit en alguns diaris que aquella era “una marató con sabor olímpico”, a la majoria se'ls (se'ns) va fer etern el camí des de la Plaça Espanya fins l'arribada a dalt de tot, a tocar de l'estadi, davant de les piscines Picornell.

I ja que parlem de diaris, aquell any ja van ser més curiosos que anys anteriors a l'estimar el nombre d'espectadors animant pels carrers de la ciutat. Parlaven de 100.000, bastants menys de la meitat que els que van aventurar el 1984, però tot i així, encara em semblen molts.

Considerar la bondat o no d'un circuit de marató, sempre depèn de com t'ha anat. Per exemple el guanyador, el català **Fernando Diaz** - un atleta de molt bon nivell i sempre molt proper als populars, mecànic de Renfe - que va fer 2h19'58, va dir a la premsa “... és un recorregut que m'ha agradat molt. No és propici per fer bones marques perquè els dos quilòmetres finals de pujada són molt durs, però crec que és un recorregut que invita a guanyar”.

El segon classificat, el madrileny **Ricardo Alguacil**, que va arribar tan sols a tres segons de **Diaz**, tenia una opinió diferent: “...el recorregut és molt dur. Aquí serà impossible fer bones marques. Jo demanaria que d'aquí als Jocs pensin a suavitzar el circuit”.

Tampoc li deuria semblar malament a la guanyadora, la britànica **Deborah Heath** –vencedora també el 1986 – que en un temps de 2h 45'35 li va treure deu minuts a la gallega **Esther Pedrosa** (2h55'16). Tercera, a dotze segons, va ser l'escolesa **Leslie Watson**, una atractiva maratoniana assídua a la maratón de Barcelona, que pintada com una vampiressa, corria sempre envoltada de desenes de corredors, que segurament ho feien per sortir a les fotos dels diaris de l'endemà.

I parlant de dones, el nombre de les que van participar en aquesta maratón va ser 103, quasi un 4% del total d' arribats. S'escau, a propòsit i per informació, veure la progressió any rere any de les dones que s'incorporaven a la maratón de casa nostra, una prova que els havia estat prohibida córrer en les olimpíades fins a quatre anys abans.

1985: 70 dones arribades (2,9% del total)

1986: 79 dones arribades (3,7% del total)

1987: 93 dones arribades (3,8% del total)

1988: 103 dones arribades (3,9% del total)

Com a referència, l'any 2007: 763 dones arribades (12,1% del total)

1) *Per la maleïda pujada, molts arribaven caminant...*

2) *Altres fets pols...*

3) *Però, alguns, eufòrics...*

Marató de Barcelona any 1989

La de l'any 89 va ser una maratón que va tenir, per enèsima vegada, un altre circuit diferent al dels anys anteriors. Però aquest cop estava més que justificat. Les crítiques per part dels corredors dels dos terribles punts de l'any 88: pujada del carrer Muntaner i pujada del final fins les Picornell van ser molt nombroses. I si l'hi afegim els mals temps que va fer tothom (el del guanyador va ser el pitjor de totes les maratons corregudes a Barcelona fins llavors) una cosa i l'altra van servir perquè l'organització pensés en canviar-lo.

La sortida va ser al carrer Tarragona, per anar a trobar la Zona Franca i retornar per Gran Via, baixar per la Rambla i anar als barris del Poble Nou, Horta, Sagrada Família..., i pel carrer Còrsega fins al Passeig de Gràcia... I tot i que s'havia de pujar des d'allí fins al cap de munt de la Diagonal en el darrer tram de la cursa -els sis quilòmetres que van del 31 al 37 – per agafar el barri de Sants després i baixar fins l'arribada a la part de dalt del Parc de l'Espanya Industrial, el nou recorregut era molt més suau que el del 88 i va complaure força a gairebé tothom.

Com que tot, però, no pot ser bonic, la marató d'aquell any va tenir un límit de temps molt restringit: 4 hores i mitja. Una mesura imposada per les autoritats de Tràfic, que com que eren els que obrien i tancaven els carrers tenien la paella pel mànec, i ningú, és de suposar, no va poder-hi fer res. Un pas enrere en aquest aspecte, perquè els que sobrepassaven els temps de pas d'aquest límit corrien sota la seva responsabilitat. Sort però que els organitzadors, com sempre, atents als interessos dels autèntics protagonistes que eren els corredors, estaven a l'arribada per esperar al darrer, malgrat hagués fet més temps del reglamentat, per considerar-lo participant i donar-li estatueta, bossa i diploma com al primer.

Moments després de la sortida en direcció a Plaça Espanya, en un carrer Tarragona molt diferent a l'actual

Els prolegòmens d'aquella marató de l'any 89 van girar al voltant d'un assumpte que tenia a veure més amb la política que no pas amb l'esport, que val la pena explicar. Hi participava en **Domingo Catalán** - un atleta molt estimat per tothom - que estava sancionat per la federació espanyola per qüestions polítiques a l'haver corregut dies abans a Sud-àfrica sense autorització. Ho deia l'**Arcadi Alibés** en la seva crònica com a director de la revista Marathon d'aquella època, de la qual, amb el seu permís, em permeto extreure-ho.

“La dotzena edició de la Marató Catalunya va ser una edició especial. Diverses circumstàncies van contribuir a que la prova no passés a la història com una cursa més. D'entrada, l'afer **Domingo Catalán**, que havia aixecat tota mena de comentaris els dies anteriors, va originar un ambient molt particular a la sortida. Els atletes, la gran majoria dels atletes estaven amb el "**Mingo**", i molts van decidir córrer amb diverses inscripcions a l'esquena en favor de **Catalán** i en contra de **José Maria Odriozola**. Però també van fer acte de presència a la sortida alguns membres del grup d'Acció Antiapartheid, que van voler manifestar amb algunes pancartes el seu desacord a la participació de Catalán a la Marató, encara que fos sense dorsal”

Sigui com sigui, en **Domingo Catalán**, campió i rècord - man del món dels 100 kms que era llavors, va sortir, i tot i que no va entrar a meta, es va mantenir sempre entre els primers, i segurament va ser l'atleta més aplaudit del recorregut. Potser més i tot que el que va guanyar, el nord-americà **Doug Kurtis**, que va traspasar la línia d'arribada en 2h16'37 en un final molt igualat, perquè el segon classificat, **Tommy Hughes**, i el tercer, **Patrick Joannes**, van fer 2h 16'43 i 2h16'57 respectivament.

Doug Curtis entrant guanyador

La belga **Martine Van der Gehutche** va ser la vencedora amb un magnífic temps de 2h37'41 i va batre el rècord femení de la prova. La segona va ser la britànica **Deborah Heath** que va entrar amb 2h41'48, i la tercera la catalana **Elisenda Pucurull** (la meva filla) amb 2h42'39.

En aquesta ocasió, el nombre de participants va ser pràcticament el mateix que l'any anterior: Inscrits 3.300, que representava un 1,5% més, i arribats: 2.656, tres atletes més.

En qualsevol cas, però, es va incrementar el nombre de corredores de manera substancial (139 arribades contra 103 del 88, que significava un 35% més), passant a representar un 5,2% del total de participants versus el 3,9% de l'any anterior.

Una altra dada va ser el de la millora respecte l'any 88 de la mitjana de temps dels atletes arribats. Aquesta era una tendència que es produïa sovint i que venia a demostrar que la gent s'entrenava cada vegada més i millor per participar a la maratón, que només es trencava quan el circuit era dolent, com havia estat el del 88. Aquell 89 la diferència de la mitjana va ser de quasi tres minuts: 3h28'19 contra 3h31'01 en el 88.

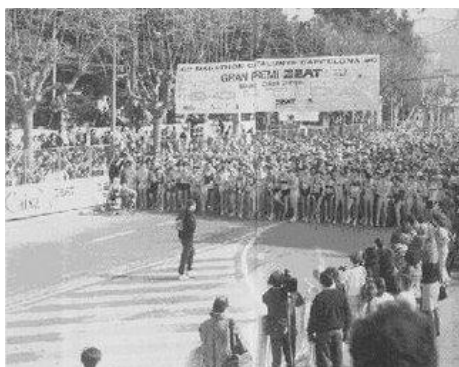
Una dada més, aquesta referent als últims en arribar. Més enllà de les 4hores i mitja que era el límit de temps, van arribar 12 atletes, el darrer de tots, **Jean Louis Combas**, en 5h'20.00.

Marató de Barcelona any 1990

Conegut com era el que havia de ser el circuit per a la maratón olímpica de dos anys després, en la de l'any 90 es va voler fer el mateix: sortida a Mataró i arribada a l'estadi de Montjuïc.

Va ser una bona pensada. Malgrat que la pujada final no és – no cal dir-ho – de pa sucat amb oli i sucre, aquell recorregut va ser molt celebrat. Entrar a l'estadi corrent una maratón significava un gran atractiu per tothom, excepte potser per als atletes d'elit que els impedia fer una bona marca.

El fet que la sortida estigués tan lluny podia a priori significar un inconvenient per la gran quantitat d'atletes que havien de desplaçar-se de Barcelona ciutat, a més dels familiars, però no va ser així: tot va funcionar extraordinàriament bé. Els organitzadors posaven a disposició uns trens especials per als corredors que sortien de Sants, i ens deixaven a l'estació de Mataró, per pujar caminant des d'allí –anava molt bé l'estirada de cames – fins a la sortida, que estava situada al costat del Parc Central, al mateix lloc des d'on surt ara la mitja maratón.

Sortida de la maratón BCN'90 a Mataró

A propòsit dels organitzadors: no voldria que les crítiques que he fet en els escrits de les maratons anteriors sobre els circuits i els seriosos problemes de trànsit, s'interpretés com un judici a la feina que feien des de Marathon Catalunya que era l'entitat que organitzava la maratón. Tot al contrari. La responsabilitat d'aquests aspectes no pertanyia a ells, sinó a l'ajuntament de llavors, que considerava – res a veure amb la situació actual – que la maratón era un incordi per als ciutadans. Vull fer-ho constar, per a manifestar que l'esforç dels membres de MC d'aquella època, hereus del llegat que els havia transmès en **Ramon Ollu**, era superb i reiteradament elogiat pels corredors.

Es va sortir doncs des del Parc Central, que és per damunt de Mataró, a les 10,45. Una mica tard, però ja se sap que la tele mana. Els primers quilòmetres fins arribar a la carretera del litoral eren de baixada i convenia no deixar-se portar per l'eufòria, donat els aplaudiments de la gran quantitat d'espectadors que hi havia en aquell tram. També hi havia força gent animant al passar pels pobles de la costa: Vilassar, Premià, Badalona, Sant Adrià...Finalment s'arribava a Barcelona entrant pel carrer Guipúscoa, i anant pel barri del Poble Nou, s'anava a buscar -a grans trets- el Passeig de Colom, Paral·lel, Lleida, Les Fonts, edifici de l'Inef, Palau Sant Jordi...i entrar a l'estadi de Montjuïc.

La participació d'aquell any va ser una mica més alta que la de l'any anterior: 3.349 inscrits i 2.832 arribats versus 3.300 i 2.656, i cal destacar -cosa curiosa- que el percentatge d'abandonaments (15%) va ser molt menor que el del 89 (20%), tot i tenir una arribada més difícil i haver sortit en una hora que podia influir a deixar-ho estar a mitja cursa. (És clar que: com torna a casa un, quan està a Vilassar o a Montgat?)

El guanyador va ser el danès **Allan Zachariassen**, que ja ho havia estat l'any 83. L'any 90 va fer un temps pitjor (2h16'30) que el que havia aconseguit set anys abans, on va obtenir el rècord de la prova, però tenint en compte el desnivell que hi ha des del Paral·lel fins a l'Estadi tampoc està malament...!. Segon va ser el mexicà **Castillo**, amb quasi dos minuts més (2h18'43), i en dones, la vencedora va ser l'**Elisenda Pucurull** (cal dir, la meva filla?) que va entrar en 2h43'11. La segona dona va ser la gallega **Esther Pedrosa** (2h43'48), que dos anys abans havia fet també segon lloc amb dotze minuts més.

Arribada a l'Estadi de la guanyadora, l'Elisenda Pucurull, emocionada.

Marató de Barcelona any 1991

L'any 1991 es va tornar a fer el mateix recorregut de l'any 90.

Eureka!, que deia no sé qui, perquè el canvi d'itinerari de la nostra maratón havia estat una constant que perjudicava molt a la prova i semblava que per fi s'hagués trobat l'idoni, malgrat la pujadeta dels tres quilòmetres finals fins a l'estadi de Montjuïc.

Era per altra banda el recorregut que es deia que havia de servir per a la maratón de l'Olimpíada de l'any següent (va ésser així tot i que amb alguna variació) i això l'hi afegia un plus extra d'atractiu.

Sortida doncs de Mataró, aquell any a les 10,30, un quart d'hora abans que l'anterior, que tampoc és gran cosa però s'agraeix per la caloreta que pateixen per culpa de la televisió els que fan més de 3 hores i mitja, que són la majoria...

Extraordinària animació pels pobles de la costa, com l'any passat, Cabrera, Vilassar, Premià, Masnou, Montgat, i també com l'any passat un se'n adona, renoi, del gran i llarga que és Badalona - on hi havia l'indicador de la mitja -, Sant Adrià...i no diguem Barcelona.

S'havia de córrer de presseta, perquè donaven 4 hores i mitja i no fos cas... Però no: els voluntaris, els avituallaments, els metges, els que et donaven l'estatueta a l'arribada, tothom, impertèrrits, restaven esperant al darrer atleta, prescindint de les ordenances municipals (és diu així?) que tancaven el circuit amb una curiosa puntualitat germànica.

Allò que els que fan més de 3 hores i mitja són la majoria, vegem-ho: els arribats totals van ser 2.890, dels quals el 60% van fer més de 3,30. Aquesta dada, per a mi una bona nova, contrastava molt amb la d'anys enrere – el 1983 van ser el 47% - i venia a confirmar que cada vegada existien més nous corredors i corredores que volien participar en una maratón, prescindint, en bona mida, de “fer un temps bo”.

Posats a parlar de dades, l'increment d'arribats respecte l'any anterior va ser del 2%, i el de les dones, que sempre cal considerar-lo perquè marquen una tendència molt estimulante, va ser del 15%.

Aquell any es va repetir l'experiència d'un any abans, que consistia en una cursa infantil per a nens i adolescents, de 8 a 17 anys (l'edat en la qual ja es podia fer una maratón sencera eren els 18), amb premis per categories i tot. Li deien la Mini Marathon i es realitzava per l'Anella Olímpica, sortint i arribant de l'Estadi i fent un recorregut d'uns 4,3 quilòmetres, mentre els grans estàvem pel Maresme.

El primer de la maratón (dels grans) en arribar va ser un japonès, **Kasid Nishimoto**, que ho va fer en 2h16'32 – curiosament dos segons més que el temps de l'**Allan Zachariassen** l'any anterior (i és que els japonesos ja se sap que són mol metòdics...!) - , i el segon va ser l'algerià **Sid Ali Sahri** en 2h17'11. En dones va guanyar també una japonesa, de nom **Satoe Minegishi**, amb 2h38'37, i segona va ser una catalana, l'**Elisenda Pucurull**, amb 2h42'27.

Una dada més: tot i que el temps límit va ser de 4 hores i mitja, van ser molts atletes els que van sobrepassar-lo, concretament 261. Una clara demostració de la saludable tendència que tenim els maratonians, i els autòctons encara més, a la desobediència civil.

El darrer home d'aquests indisiplinats va ser en **Juan Soler** (5h59'20), i la darrera dona la veterana **Pepa Pont** (5h55'54), que recordo que era diabètica, per cert. Deia, i segurament tenia raó, que corria maratons als seus més de 60 anys perquè l'ajudava a controlar el sucre.

1) Mini Marathon 1991

2) El japonesos guanyadors, en presència del llavors alcalde Maragall

Marató de Barcelona any 1992

La marató de l'any 92 no va ser una marató més. Es va celebrar el 15 de març, només quatre mesos i mig abans de la de l'Olimpíada, i la llegenda que conté la seva marató era, per sí mateix, un incentiu molt important per fer-la o tractar de fer-la.

Si van inscriure 6.586 corredors, i van acabar ni més ni menys que el doble de l'any anterior. Amb això està tot dit.

El fet que n'hi hagués 1.593 d'ells que no havien participat mai en cap marató – un 28%, és a dir, un nombre insòlit - podia semblar que molts s'havien inscrit atrets pel mite, i sense la preparació necessària. Però no va ser així. Els arribats van ser 5.694, la qual cosa vol dir que no van abandonar gaires més dels previstos. Millor dit, el percentatge d'abandonaments – un 13% - va ser inferior al de les maratons dels dos anys anteriors, corregudes sobre el mateix circuit: sortida de Mataró i arribada a l'Estadi de Montjuïc.

Gran dia per a la marató de Barcelona la d'aquell any. Les dades respecte les de l'any anterior i l'altre eren en tots els aspectes, aclaparadorament positives. Val la pena resumir-les

	1992	1991	1990
Inscripcions:	6.586	3.452	3.349
Arribats:	5.694	2.890	2.836
% vs any anterior:	+ 97%	+ 2%	+ 7%
Homes:	5.338	2.760	2.723
Dones:	356	130	113
% abandonaments:	13%	16%	15%
Mitjana de temps:	3h44'06	3h41'06	3h40'39
1ª marató correguda:	1.593	781	---
Catalunya vs total:	2.396 (42%)	1.828 (63%)	---
Resta Estat espanyol:	1.428 (25%)	250 (9%)	---
Estranger:	1.870 (33%)	812 (28%)	---
Mitjana d'edat homes:	40	40	---
Mitjana d'edat dones:	39	39	---

A propòsit de la gran quantitat de maratonians nous d'aquell any i el baix percentatge dels que van plegar, les males llengües van deixar anar el rumor d'haver vist molts participants agafar el metro, amb dorsal i tot, per sortir a plaça Espanya i entrar a la meta. No puc confirmar si el rumor era veritat perquè no ho vaig veure, tot i que ho vaig llegir. Ja sabeu: les trampes a la marató no són noves. I poder dir l'endemà als amics de la feina, que havies participat en la marató "olímpica" i haver fet un

temps de X (com si els amics - que immediatament li preguntaven quan havia fet el primer - sabessin de què va això dels temps de la maratón!), no té preu.

Amb tot, amb tramposos o sense, això és pura anècdota, perquè el més important és que la maratón d'aquell any 92 va aconseguir un salt en les xifres de participació insospitades.

He dit abans que el circuit va ser el mateix que el dels dos anys anteriors. Bé, exactament igual no era: es va sortir de l'esplanada de davant de l'estació de Mataró, en plena carretera, en lloc de fer-ho des de dalt de la ciutat, i els quilòmetres finals van ser per dins del Parc Forestier de Montjuïc, fent un recorregut més llarg que el dels anys 90 i 91 per la muntanya, per atenuar la pujada final.

*Sortida de l'any 1992 des de Mataró.
Fuxarda*

El que anuncia els 40 és sempre un magnífic indicador. El de la foto, a l'entorn de la

S'ha de dir que l'itinerari Forestier com se'l va anomenar, va ser un encert. Al ser més llarga, la pujada a l'Estadi no era tant directa. Per il·lustrar-ho em permeto extreure de la revista Marathon d'aquell any -la font de la qual m'estic nodrint bàsicament per activar la memòria i donar-vos la tabarra- la síntesi d'algunes frases d'un magnífic escrit sobre aquella nova part final, realitzat per en **Joaquim** (desconec el cognom), un dels arquitectes que el va dissenyar.

“L'itinerari Forestier neix en el sí del parc, superat el quilòmetre 38 de la maratón, quan revoltat el teatre Grec s'enfila de debò vers la Font del Gat. Un trencall a la dreta, discret, humil i costerut, obra la porta a l'aventura. De cop i volta copsem un canvi d'escala, mesures i conceptes; fins ara la cursa havia transcorregut entre grans espais, a cel obert (per la carretera de la costa passant pels pobles de Vilassar, Premià, etc), o encaixada per avingudes i carrers més o menys amples (Badalona, Sant Adrià i Barcelona), sempre a mida dels cotxes. Ara, de sobte, entrem en un espai intimista, on l'home, l'atleta serà l'únic protagonista.”

I era veritat, el bosc de Montjuïc per on ens vam endinsar, desconegut per a la majoria, va fer molt més suportable els 4 quilòmetres finals que els 2 i escaig d'un i dos anys abans.

El guanyador va ser **John Burra** de Tanzània, amb el bon temps de 2h12'46, seguit de l'atleta de Lleó, **Rodrigo Gavela** en 2h14'27, que es va proclamar campió d'Espanya (aquella maratón del 92 va ser campionat estatal), i del japonès **Tsurusaki Kenichi**, tercer en 2h15'19.

En categoria femenina la txecoslovaca **Monica Estarvoska** es va imposar amb en el magnífic temps de 2h34'07 que va significar un nou rècord de la prova. Segona i campiona d'Espanya va ser l'atleta de Palència, **Ana Isabel Alonso**, i tercera la catalana **Maria Luisa Muñoz**

Maria Luis Muñoz

Alguna dada més: Primer la menys bona: el preu de la inscripció va ser de 2.000 pessetes si t'apuntaves abans del 15 de febrer. Si ho feies després, 3.500. Per acabar, la bona: aquell any es va a tornar a disposar d'un límit de 5 hores.

Marató de Barcelona any 1993

Aquest apunt de l'any 93 vull començar-lo, a diferència del que seria normal, parlant del darrer corredor que va creuar la línia d'arribada. Vull fer-ho perquè observo, revisant la classificació, que aquest atleta, de nom **Juan Soler Barraquer**, també va quedar últim en la mateixa marató de dos anys abans. No sé qui és, i òbviament no és conegut en el món atlètic, però la seva gesta – ja se sap que en la marató tothom és vencedor - be és mereix una menció en aquest modest historial.

He tingut interès en veure els seus resultats d'altres anys i val la pena saber-los: apareix el 1990 acabant-la en 4h31'03 deixant tres-cents corredors al darrera seu; l'any següent queda últim i triga quasi una hora i mitja més (5h59'20); no li afecta – ja he dit que no el conec, però ho suposo - i el 1993 torna a fer-la (6h00'32) i torna a quedar últim. Per treure' s el barret!

En una altra dimensió, els tres primers classificats van fer els temps següents:

1. **Volmir Herbstrith**: 2h13'25
2. **Francisco Villameriel**: 2h16'58
3. **Benito Ojeda**: 2h17'50

I les tres primeres dones:

1. **Emma Scaunich**: 2h36'16
2. **Marina Prat**: 2h48'32
3. **Irina Rouban**: 2h49'4

A punt del tret de sortida, tothom amb el crono a punt

El vencedor, un brasiler que havia estat residint a Barcelona molts mesos abans de la prova, s'entrenava uns 300 quilòmetres a la setmana, segons deia, corrent pels carrers de la ciutat i per la carretera de les Aigües. Fins hi tot havia corregut la Cursa de El Corte Inglés de l'any abans.

Ja se sap, es tenen dies, perquè el favorit que no era el brasiler sinó el kenyà **Gabriel Kamau**, que tenia 2h10 en marató i 1h02 en mitja i havia guanyat moltes maratons (Chicago, Los Angeles, Pittsburg, Charlotte, Montreal...), va quedar el novè (2h 22) a set minuts d' ell. Seria perquè a diferència d' aquest, el nombre de quilòmetres setmanals del kenyà eren, també segons deia, només d'un màxim de 150?

Definitivament es tenen dies. Perquè en canvi l'**Emma Scaunich**, que també era una corredora de molt nivell, havia corregut un any abans la marató olímpica del 92 classificant-se en l'11è lloc - que està molt bé - però en un temps deu minuts pitjor que el que va fer aquell 14 de març del 93 quan va entrar vencedora.

El recorregut va ser el mateix dels darrers anys: Mataró - Estadi de Montjuïc, tot i que la sortida es va tornar a fer des del Parc Central de dalt de la població, en lloc de des de la carretera, a baix, com havia estat l'any 92.

Aquell diumenge va ser un dia d'una forta humitat i amb pluja. Tot i així, els temps d'arribada van ser bastant bons, no tan sols els dels primes sinó els de la majoria: la mitjana va ser de 3h38'31, cinc i mig minuts menys que la d'un any abans.

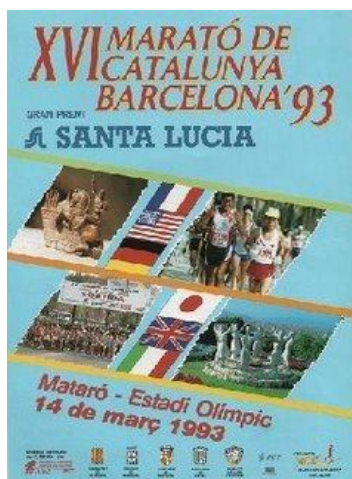
Una cosa que, com ara, cada any era molt celebrada: la disponibilitat d'unes llebres (pràctic li deien llavors) que portaven uns indicadors amb els temps en que acabarien la marató, per ajudar als que volguessin seguir-los. Aquell any, una d'aquelles llebres era l'**Arcadi Alibés**, que duia un cartell a l'esquena que deia "Si vols fer 3.30 vine amb mi"

L'Arcadi Alibés (428) amb una bona colla al seu voltant

Pel que fa a la participació, va resultar molt xocant la davallada d'atletes respecte la de l'any anterior. Cal tenir en compte que el 92 tenia l'efecte Olimpíada, però tot i així, va ser sorprenent que s'inscrivissin menys de la meitat :3.106 contra 6.586, i arribessin 2.637 contra 5.694. I més encara que no tant sols els uns com els altres fossin menys que els de l'any olímpic, sinó també que els de tres anys abans.

Es van donar cinc hores per acabar-la; oficialment perquè per damunt d'aquest temps van entrar trenta tres atletes (entre ells el que han estat glossat al principi)

Cartell de la marató de l'any 1993

Marató de Barcelona any 1994

La marató del 94 va servir per "descobrir" un nou valor, el català **Benito Ojeda**, que la va guanyar essent la segona vegada que corria la prova després d'haver quedat ja tercer l'any anterior i qui és des d'aquell moment, una referència en el món maratonista del nostre país.

Va fer-ho amb total autoritat perquè des del moment de la sortida va anar al davant, una cosa – no cal dir-ho - especialment difícil en una prova com la marató. Va cobrir la distància en un temps de 2h15'14, amb més de dos minuts d'avantatge respecte del segon, el portuguès **Domingo Neves**, i de més de tres del rus **Kolesnikov**.

Cada maratonista té la seva manera d'entrenar-se, i en aquest sentit, crec que pot ser interessant saber com ho feia en **Benito Ojeda**. Reprodueixo el que va explicar dies després en una entrevista que li va fer **Rafa Nogueras** a la revista 42,195 de l'època

"-Parlem-ne, de l'entrenament. **¿Quantes vegades t'entrenes per setmana i quin entrenament fas?**
- Crec que el meu entrenament és bastant particular comparat amb el dels altres maratonians. M'entreno dues vegades al dia i no faig llargues distàncies. Per aquesta marató, només un dia vaig fer 28 quilòmetres, i els altres dies no vaig passar mai de 20. El que passa és que com que m'entreno al matí i a la tarda, puc fer 170 quilometres per setmana i això és el que m'ha donat el fonament per a poder acabar la marató.

-¿A què dones més importància i com diversifiques l'entrenament?

- Al matí acostumo a córrer prop de 15 o 16 quilometres de cursa continuada. Un o dos cops per setmana faig un circuit de reforç o bé una cursa per la platja, i dos o tres dies faig interval o entrenament fraccionat, segons tingui o no competició el diumenge

Benito Ojeda, amb el dorsal 8, va anar al cap davant des del moment de la sortida

En dones va guanyar la russa **Marina Ivanova** en 2h40'30, seguida de l'italiana **Manzone** a nou minuts, i la catalana **Marina Prat** a deu. (A propòsit de l'entrenament dels guanyadors, la russa va dir que feia entre 150 i 200 quilòmetres per setmana.)

El nombre de participants de la marató del 94, va ser de 2.853, dels quals van arribar a la meta 2.565. Un tres per cent menys que un any abans.

Es fa difícil, en parlar de les maratons de mitjans de la dècada dels noranta, no haver d'admetre que la marató de Barcelona no s'estava desenvolupant gens bé pel que fa al nombre de participants. Tot i que els organitzadors postulaven que no era l'aspecte més important, resultava decebedor comprovar que llevat de l'inusual nombre d'atletes de la olímpica del 92, no tan sols no creixia sinó que fins i tot s'anava reduint.

Alguna cosa estava passant. Els entrebancs que l'hi havia posat l'Administració a la prova començava a passar factura?. La pujada final a l'Estadi era excel·lent? O, tot i que els corredors ens continuàvem sentint protagonistes i ben atesos, l'organització s'havia semi-professionalitzat i havia perdut el caràcter altruista i pioner dels seus inicis, i en conseqüència, la seva dinàmica de desenvolupament?

Fos el que fos, no era normal que mentre el nombre de participants de les maratons d'altres ciutats – Madrid per no anar gaire lluny – augmentessin sense parar, en la nostra passés a l'inrevés. I aquesta tendència no es va aturar l'any 94, sinó que va continuar. Vegem-ho:

1993 Arribats: 2.637

1994 Arribats: 2.565

1995 Arribats: 2.518

1996 Arribats: 2.419

convé dir-ho per a conèixer exactament, al menys amb dades a la mà, què la nostra marató va passar per moments difícils. I més que en vindrien.

La del 94, que va començar a les 10 del matí i va costar 2.500 pessetes la inscripció, va tenir de nou el mateix circuit dels darrers quatre anys: Mataró – Barcelona, amb pujada final a l'Estadi, després de passar pel pobles de la costa, que dit sigui de passada, els habitants dels quals seguien sent uns grans animadors. Molt més comparativament, que els de Barcelona ciutat.

No es pot dir que els espectadors de Barcelona animessin massa en aquella època

Un últim comentari: en la marató de 1994, si no estic equivocat, el pcr35 correcte, va ser 46 i el segon lloc en aquesta categoria es va fer amb un temps de 2h39'59.

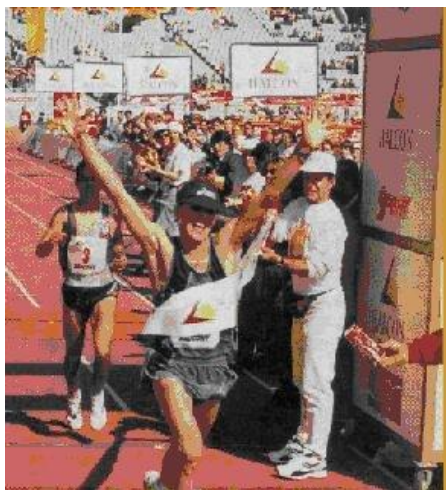
Marató de Barcelona any 1995

La marató de l'any 95 és recordada com "la Marató del Xip". Per què? Doncs perquè per primera vegada a Barcelona, i per primera vegada a l'Estat, es va utilitzar un curiós enginy per cronometrar el temps dels corredors.

Ara és imprescindible i sembla el més normal del món, però dotze anys enrere, el saber exactament el temps que havies fet prescindint del que triguessis en creuar la línia de sortida mitjançant un petit artefacte -importat d'Alemanya per l'empresa ChampionChip de l'**Andreu Ballbé**, l'encarregat de la informàtica de la marató- lligat a la sabatilla, era absolutament revolucionari. I a més a més: que servís per establir el temps de mitjana per quilòmetre, indicar el temps de pas per la mitja, etc, i a sobre detectar els tramposos -que sempre n'hi ha- era una cosa de ciència ficció.

L'únic inconvenient va ser que com que llavors el xip no es podia comprar – al rebre el dorsal te'l deixaven en préstec - resultava bastant molest haver de deslligar-lo i retornar-lo a l'arribada. Va ser molt emprenyador, per dir-ho clar, haver d'ajupir-se en acabar els 42 quilòmetres per treure-te'l. Però els avantatges que suposava ho justificava, i es va acceptar de bon grat aquell plàstic, que feia que quan passaves per damunt d'una catifa emetés un piiiip força agradable..., especialment el de l'última que trepitjaves!

La prova va ser guanyada per un rus de vint-i-un anys, poc conegut i de marques no gaire brillants, l'**Igor Tchouprakov** en un temps de 2h21'12, i en dones per la catalana **Núria Pastor** en 2h44'19.

El primer i el segon trasant la línia d'arribada

En contrast amb anys anteriors, l'any 94 van faltar molts estrangers d'elit i el nivell dels primers i les primeres no va ser gaire bo. Sense que pugui semblar un menyspreu, en absolut, sinó simplement una dada que ho il·lustra: el temps del guanyador va ser el pitjor de la història de la marató a la ciutat de Barcelona, i el de la guanyadora el més alt des de feia set anys.

Cal dir, en favor de l'**Igor Tchouprakov**, que el seu esperit combatiu el va fer vencedor. Va entrar a l'estadi al costat del marroquí **Abderrahime Ben Radouaire** – un corredor resident a casa nostra molt més expert i amb millor marca – i quan semblava que aquest seria el guanyador, el rus va fer un esprint a falta de 20 metres de la meta i el va avançar.

La Pastor tampoc era gaire experta en maratons – n'havia corregut una l'any 93 i una altra el 94 – però era una atleta molt assídua a les curses populars - guanyadora quatre vegades de la cursa de la Mercè i cinc de la del Corte Inglés- i les mitges maratons. No va tenir la competència que s'esperava de la russa Marina Ivanova - la vencedora de l'any anterior, que va fer sis minuts més - i es va imposar amb dos minuts de diferència sobre aquesta.

El nombre d'inscrits aquell any va ser de 2.876, i el d'arribats 2.518. Al respecte, un avantatge més que va permetre el famós xip va ser el saber exactament el nombre d'abandons que s'havien produït durant la prova. Fins llavors, s'atribuïa a la diferència entre els inscrits i els arribats, tot i que no era així perquè alguns, encara que apuntats, no es presentaven a la sortida.

En concret, els que van arribar aquell primer any que es va poder comptabilitzar van ser 71. Això donava un percentatge d'abandons d'un 3% dels que van sortir, que era un tant per cent molt més baix del que es venia suposant fins aquella data.

Addicionalment, el xip va servir també per saber el percentatge dels inscrits però no presentats a la sortida, que aquell primer any que es va conèixer va ser del 10%. Ah!, i es va poder caçar i desqualificar a 9 atletes (se'ls pot considerar així?) que no van passar per totes les catifes – únicament ho havien fet en la de la sortida i la de l'arribada – amb l'ànim de fer trampes i poder presumir ves a saber de què i davant de qui.

El gran invent del chip.

Marató de Barcelona any 1996

Dos anys abans de la marató del 96, va guanyar la prova un atleta que no era gaire conegut en el món maratonista: en Benito Ojeda, i aquest any, en el mateix circuit, va tornar a guanyar.

Benito Ojeda en el moment de l'arribada

La primera vegada que l'Ojeda va quedar primer es pot dir que era una promesa; la segona ja era una realitat. S'havia convertit en un corredor de molt bon nivell, que participava sovint en curses de tota mena que se celebraven a casa nostra, i resultava vencedor en la majoria d'elles. Una mostra: dos mesos abans de la marató del 96 va guanyar la mitja de Sitges, un mes abans la de Gavà, i tres setmanes abans la de Montornès.

Faig aquest panegíric elogiós, perquè el català **Ojeda** ha estat un referent durant més d'una dècada, i continua molt amunt. Per posar un exemple, el passat octubre de 2006, amb 40 anys, va guanyar la marató del Mediterrani en 2h25 i es va proclamar campió de Catalunya.

Aquell 18 de març de 1996, deu anys abans, ho va fer lògicament en menys temps: 2h16'57, però val la pena fer un reconeixement a aquest atleta de Santa Coloma, en aquest recull de les maratons de Barcelona per la seva significació a les mateixes.

La primera dona va ser una maltesa de 26 anys, **Gisella Camilleri**, en 2h48'17, en la primera marató que feia a la seva vida. Molt diferent del nombre de proves que havia fet la corredora que va quedar segona, la catalana **Marina Prat**, i encara més la quarta, la **Quima Casas**, dos altres referents, no cal dir-ho.

La Marina Prat al seu pas per la Vila Olímpica

El xip va tornar a ser també motiu d'elogi per part de tothom. Bé, sempre n'hi ha que posen traves a tot i n'hi havia que deien que els suposava una molèstia lligar-se'l o deslligar-se'l. Fins a tal punt va ser així, que es va saber que 300 corredors no van voler posar-se'l!

La participació, una vegada més, va ser menor que la de l'any anterior. Poca diferència (2.477 versus 2.518) però era, de nou, una assignatura que durava massa no poder resoldre-la. Fins i tot van venir menys estrangers que els últims tres anys abans.

Ara ens queixem dels preus dels dorsal de les curses, però la cosa ve de lluny. L'any 1996 la inscripció va costar 2.800 pessetes, i si la feies fora de termini (no recordo fins quan durava), 5.000.

Una precisió sobre el circuit: era el mateix que el de l'any anterior, amb la sortida a Mataró i l'arribada a l'Estadi de Montjuïc, però es va modificar lleugerament el final a fi i efecte de mitigar una mica la pujada, el criticat taló d'Aquil·les d'aquell recorregut. No servia de res la reiterada afirmació dels partidaris d'acabar a l'estadi respecte de l'atractiu de finalitzar la cursa allí. Fins i tot hi havia qui recordava l'argument d'un maratonista de llegenda, en **Ron Hill**, que deia: "No hi ha cap maratón planera i fàcil. Si vols fer una maratón plana, corre-la en una pista d'atletisme". No servia de res. La pujada era mortal, i tant censurada era per part de la majoria de participants, que aquell 1996 va ser el darrer any que la maratón va acabar a l'estadi.

Maratón de Barcelona any 1997

No ho recordava. Al revisar les dades de l'any 97 de les que dispo, apareix el nom del corredor que va quedar segon, el guipuscoà **Diego Garcia**, qui fatalment va morir al cap de quatre anys. És l'ocasió de mencionar-lo en primer terme, a manera de petit homenatge.

Diego Garcia va ser un gran maratonista: havia estat rècord - man d'Espanya l'any 92 amb 2h10'30; olímpic a Barcelona 92; sub-campió europeu de maratón (¿el recordeu?: abraçat a **Martin Fiz** i **Alberto Juzgado** a l'arribada del campionat d'Europa de Hèlsinki'94, agenollats tots tres, després d'haver entrat segon, primer i tercer); olímpic altre cop als jocs d'Atlanta 96...Es va retirar l'any 2000 als 39 anys, després d'haver corregut 30 maratons a molt alt nivell. Allunyat de l'alta competició, va seguir participant en alguna prova popular, i malauradament, quatre anys després de la maratón de Barcelona'97, el 31 de març del 2001, mentre s'entrenava, va patir un atac de cor i es va morir.

Diego Garcia, sempre amb una cinteta al front

Un minut abans que **Diego Garcia**, que la va fer en 2h13'42, va entrar el vencedor, el marroquí **Abdselem Serrock**, en 2h12'53. Tercer el kenyà **Mbarack Hussein** en 2h15'26, i successivament una bona quantitat d'atletes amb marques notables, producte, segurament, que els fixos de sortida d'aquell any deurien d'haver estat alts i s'havia engrescat a algunes figures per venir a Barcelona.

Una d'aquestes figures va ser la palentina **Ana Isabel Alonso**, rècord d'Espanya de tots els temps en marató llavors (i ara), assolit dos anys abans en 2h26'51. Aquell dia, a Barcelona, va fer 2h30'06 i va aconseguir, de llarg, també el millor temps de la prova . Darrera seu dues espanyoles més amb bones marques: la veterana de 39 anys **Josefa Cruz** (2h37'49), i la jove **Natalia Requena** (2h39'18)

Ana Isabel Alonso

En conjunt, aquell dia, els homes i les dones del davant van obtenir uns temps bastant bons, que és una qüestió que afavoreix al pedigree de les maratons. Un dia per cert, 16 de març, que va fer moltíssima calor per l'època de l'any

Un aspecte molt destacable de la marató del 97 va ser que finalment, després d'uns anys de tendència a la baixa, la participació va pujar notablement.

El nombre d'inscrits i arribats va ser 3.448 i 2.949, contra 2.727 i 2.419 de l'any anterior; un 26% i 22% més respectivament, que permetia un justificat optimisme.

No se sap si la raó d'aquest augment, cal atribuir-lo a que aquell any s'havia suprimit la pujada final a l'estadi. El circuit començava com els anys anteriors a Mataró i passava pels pobles de la costa, però a Barcelona, per compensar els quilòmetres que s'havien reduït al final, en lloc d'enfilar directe al Paral·lel pel Passeig de Colom, es pujava per Via Laietana fins a Jaume I, i per Ferran fins a la Rambla. Es pujava fins a la Plaça Catalunya, es girava i es baixava per l'altre costat de la Rambla fins a Les Drassanes, s'enfilava, ara sí, el Paral·lel, i amb una pujadeta final pel carrer Lleida s'arribava a l'esplanada de darrera de Les Fonts de Montjuïc on hi havia la meta.

No plou mai a gust de tothom. El final del nou recorregut tampoc era gens pla, i n'hi havia – entre els quals m'hi compto - que preferíem l'ascensió a l'estadi de dos quilòmetres, en lloc de la solució trencacames de pujar i baixar per la Rambla quan en faltaven cinc o sis

Estàtues humanes a la Rambla al pas de la marató

Una dada estimulant: cada vegada hi havia més corredors que s'atrevien a fer la maratón per primera vegada

1era maratón realitzada:

1997: **808**

1996: **744**

1995: **738**

1994: **623**

Una altra dada: els maratonians cada vegada eren més grans d'edat. I curiosament, la de les dones s'igualava cada vegada més a la dels homes. Ho confirma el següent:

Mitjana d'edat homes: 1997: **40** -- 1995: **39** -- 1993: **38**

Mitjans d'edat dones: 1997: **40** -- 1995: **39** -- 1993: **37**

En conjunt s'ha de dir que la maratón de l'any 97, un any en el qual l'entitat organitzadora de la prova estrenava nou president, en la persona d'en **Domingo Catalán** -substitut de l'**Adolf Torruella**, que anys enrere havia reemplaçat a **Raimon Vancells**, successor a la vegada d'en **Ramon Oliu**- va ser un èxit. Aspectes tan importants com l'augment de participants, atletes de renom, bones marques d'aquests, suavització del tram final, i com sempre, una curiosa atenció als corredors populars, ho van fer palès.

Maratón de Barcelona any 1998

Si la de l'any 95 és recordada com "la Maratón del xip", la del 98 ho és com "la Maratón dels rècords".

Ho van aconseguir el primer home i la primera dona: el marroquí **Abdselem Serrock** en 2h09'48, i l'**Ana Isabel Alonso** en 2h30'05. Dues marques que es mantenen, després de nou anys, com els rècords de la prova. Coincideix el fet de que també els dos mateixos atletes havien estat els vencedors de la maratón anterior, ell amb tres minuts més, i ella, que també el 97 va batre el rècord que hi havia, amb un segon més!

El temps del guanyador va ser molt comentat per la premsa especialitzada i el món maratonian, perquè era la primera vegada que algú baixava de 2h10 a Espanya.

Moment històric: rècord de la prova!

El recorregut va ser el mateix que es venia fent, Mataró-Barcelona, però amb una millora: en aquest, i respecte al de l'any 97, un cop a la Plaça Catalunya no es baixava per la Rambla; s'anava a buscar el carrer

Sepúlveda per Pelai, Ronda Universitat i Ronda Sant Antoni, i s'entrava a l'arribada que estava situada a l'Avinguda Maria Cristina directament del Paral·lel i la Plaça Espanya, evitant la pujada del carrer Lleida de l'any passat. I es va córrer també un quilòmetre més per dins de Mataró en comparació a altres vegades per a poder quadrar el retall de Barcelona. En concret, molt millor.

Els tres primers classificats, homes i dones van ser:

Abdselam Serrock: 2h09'48

Andrea Nade: 2h15'39

Benito Ojeda: 2h15'47

Ana Isabel Alonso: 2h30'05

Elefenesh Alhemu: 2h32'06

Natalia Requena: 2h39'15

A banda dels rècords, la qualitat de les marques dels primers va ser molt similar a la d'altres anys. Bones com l'anterior, els deu primers van baixar de 2h22. No obstant, les primeres set dones van fer un temps per sota de les tres hores, mentre que l'anterior van ser només cinc.

En qualsevol cas, els temps del conjunt de tots es corredors va ser molt millor que el del 97, probablement per la millora del circuit i especialment perquè no va fer tanta calor. Fins i tot hi va haver menys abandonaments: 80 contra 121 (un 3% dels que van sortir contra un 4%), tot i que s'ha de considerar que els arribats també van ser menys.

A propòsit, del total d'arribats – i d'inscrits – aquell any 1998 va a tornar a baixar el nombre en relació a l'any 97. Pel que fa a la recuperació que havia experimentat la prova, tot feia pensar que en aquell any 98 se seguiria la tònica, però no va succeir així, i de nou i estranyament, la participació va tornar a ser, malauradament, l'assignatura pendent de la nostra marató. Les dades són concloents:

1997 Inscrits: 3.448; arribats: 2.949

1998 Inscrits: 2.818; arribats: 2.520

Per l'estimació que sempre he tingut per la marató de Barcelona em costa ser crític sobre alguns punts poc lluïts que a vegades ha tingut. Però per reflectir la realitat, he de dir que en la del 98 n'hi va haver uns quants, a banda de l'esmentada baixada de participació.

Com sempre, la ciutat de Barcelona no connectava amb la marató, i llevat d'algun lloc molt cèntric com la Plaça Catalunya i l'arribada, el recorregut estava mancat d'animació i d'espectadors. Això, en certa manera no és imputable als que arranraven la prova, però si ho és el que, sorprenentment, aquell any és va suprimir la pasta party, van faltar avituallaments sòlids i begudes isotòniques per a la majoria dels corredors, i a l'arribada, els que vam fer entre 3h30 i 4h00 hores, vam haver de fer una interminable cua – constipat inclòs – per rebre la bossa.

Està clar, i ja es veu: el que passa sovint en algunes curses d'ara i és motiu de queixes en el fòrum, no és cap novetat. La història es repeteix, com deia aquell.

Qui deia que no hi havia espectadors. Fins i tot alguns tenien llocs de privilegi

Marató de Barcelona any 1999

Aquell any, la prova no va tenir tants atletes de nivell com havia tingut l'anterior (l'any de "La Marató dels rècords"), com ho demostra el fet que només va baixar de 2h'20 el primer classificat, quan l'any 98 van fer-ho sis, i només van baixar de 2h30 onze atletes mentre que un any abans havien estat vint-i-tres.

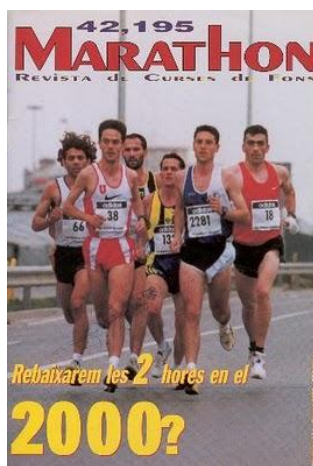
S'esperava molt de l'espanyol **José Ramon Rey**, que tenia una marca de 2h10, però va abandonar al quilòmetre 32. No és d'estranyar que ho fes, perquè, en la meua opinió, quan els atletes d'elit veuen que no poden aconseguir una bona marca, es retiren i llestos. És una actitud que sorprèn als que som populars, però - també segons el meu criteri - ho fan per a que el seu currículum no els quedi afectat per un mal registre.

El primer va ser el kenyà **Daniel Komen** en 2h16'24, i la primera la catalana **Eva Sanz**, en 2h37'56. Tant l'un com l'altre, van vèncer en la primera marató que feien a la seva vida. Ell tenia una bona marca en mitja (1h03, a Sitges), i ella era una corredora habitual en curses de 10 o 15 quilòmetres, a qui era freqüent veure-la entrenar els caps de setmana per la Carretera de les Aigües, amb el seu pare seguint-la en una bicicleta.

Després del kenyà va entrar en **Benito Ojeda** -guanyador de la mateixa marató dues vegades- i darrera seu -segon classificat un any abans- en **Hassan Jaouadi**, un marroquí resident a Barcelona des de feia uns anys, que parlava un excel·lent català per cert. Ambdós en 2h20'34 i 2h22'58 respectivament. La segona dona va ser la gallega **Fátima Paz**, que va fer 2h55'41, i la tercera la catalana **Rosa Maria Mas** (segona i primera en les dues maratons que s'havien corregut a Vic en aquells anys) en 3h00'14.

Un petit reconeixement, després de parlar dels primers, als que van entrar els últims aquell any. En el lloc 2194, **Pere Bertran**, de 68 anys, en 5h19'49, i en el 2195, **Juana Cardelo**, de 61, en 5h20'33.

Posats a parlar de participants, he de dir que en el 15è lloc de la general va classificar-se un bon amic de qui escriu això, en **Jaume Aragonés**, el paradigma de l'atleta popular, en un temps de 2h30'57. La seva imatge al cap davant d'un grup aquell dia, va ser portada de la revista 42.195 Marathon (d' on he dit alguna vegada que és la font principal de la qual em nodreixo per empastifar aquests fulls), uns mesos després.

Jaume Aragonés, dorsal 38.

Llegeixo en l' esmentada revista que també va córrer aquella maratón -la primera que feia- un altre il·lustre i mediàtic amic: en **Xavi Bonastre**, de qui em permeto transcriure part d'un article que va escriure ell mateix. Va escriure'l aquella mateixa tarda, unes hores després d'haver acabat, i expressa -magistralment- la vivència dels seus darrers quilòmetres abans de l'arribada:

"El mur a partir del quilòmetre 30 no l'he sentit en absolut. En passar pel 30 he pensat: "En queden dotze per a l'arribada. Si mantinc el ritme faré el temps prefixat (baixar de 3h30)." Diguem-ne que el mur tan temut ha estat com un turó que anava pujant a poc a poc. Però en cap moment he sentit una fatiga insuperable. (...) La Rambla, quilòmetre 39: la gent et porta amb el seu ànim, com de fet ha passat al llarg de tota la cursa.

Quan en enfilem el carrer de Pelai he vist el rètol de 40 quilometres, he al·lucinat. Feia 40 quilometres que corria! Jo, que el màxim que n' havia corregut eren 28! Ja no se'm podia escapar. Estava clar que acabava i a més a més per sota de 3:30. Carrer Sepúlveda... al fons, la plaça d'Espanya... quan he entrat a la recta d'arribada no he pogut evitar emocionar-me. La gent cridant el meu nom i animant-nos a tots...És massa. Com si fóssim els vencedors de la prova! Per a mi sí que era com una gran victòria.

Xavi Bonastre a pocs metres de l'arribada

Lamentablement, una altra vegada va a tornar a disminuir el nombre de participants respecte de l'any anterior. Això era una cosa que en aquells moments no afectava gaire als que la fèiem -em sembla a mi- però que, indubtablement, i vist ara amb perspectiva, no afavoria gens el desenvolupament de la prova.

1999 Inscrits: 2.775 i arribats: 2.195

1998 Inscrits: 2.818 i arribats: 2.520

S'havia de reconèixer, però, que la marató de Barcelona havia de tenir un circuit urbà, i si deu anys enrere s'havia adoptat aquell recorregut amb sortida a 30 quilòmetres de la ciutat, va estar, per dir-ho sense embuts, per a no molestar a ses majestats els automobilistes.

Però, be, centrant-nos en l'any 2000, la prova va servir per no perdre del tot les esperances en que un dia, la marató de Barcelona podia convertir-se en alguna cosa més que una marató d'estar per casa com s'estava manifestant en els últims anys, perquè el nombre de participants va augmentar de sobte d'una manera substancial.

Any 2000: 3.100 inscrits ; 2.532 arribats

Any 1999: 2.775 inscrits ; 2.195 arribats

Any 1998: 2.818 inscrits ; 2.520 arribats

He dit que la participació va augmentar de sobte, que no vol dir per casualitat. Ens constava a tots els que corríem que els organitzadors lluitaven de valent –amb pressupostos minsos pel que es deia - per promocionar la prova i introduir millores, i el fruit d'aquest esforç, va donar resultats aquell any.

Qui sap si hi van contribuir els anuncis de la recuperació de la pasta party que s'havia suprimit, o de la possibilitat de dutxar-se, o de la millora en el serveis d'assistència, o de la reducció del preu de la inscripció als majors de 50 anys (3.000 pessetes en lloc de 4.000 a un col•lectiu que representava el 15% del total de corredors i corredores), o de la novetat de poder saber notícies de la prova a través d'Internet.

Qui sap si el fet de ser la marató de l'any que començava un nou mil•lenni, una circumstància que va ser molt engrescadora en molts aspectes de la vida, hi va ajudar.

Qui sap si va influir l'anunci de que vindrien a córrer atletes de més nivell que en les dels darrers anys, que sempre estimula.

Qui sap si el fet d'haver anomenat a **Benito Ojeda** -guanyador dos anys de la prova- com a director de la marató, servís per engrescar a fer-la a més d'un, gràcies als seus contactes.

Qui sap si el pressupost d'aquell any no va ser tant escàs.

El cert és que, pel que fa als del davant, van baixar de 2h20 un total de vuit corredors (els set primers tots estrangers) en lloc de tan sols un l'any anterior. I van baixar de 3h00 ni més ni menys que dotze dones (vuit d'elles, entre les quals les quatre primeres, estrangeres) mentre que el 1999 tan sols ho van fer dues.

Els primers amb bastant bones marques i moltíssima igualtat a l'arribada:

1. **William Mustoki**, de Kenya: 2h12'18
2. **Benjamin Matolo**, de Kenya: 2h12'19
3. **Wiily Cheruvot**, de Kenya: 2h 12'25

1. **Griselda Gonzalez**, d'Argentina: 2h31'12
2. **Marlene Fortunato**, de Brasil: 2h33'35
3. **Galina Zhuleyeba**, d'Ucraïna: 2h2h34'54

Un apunt: en **Benito Ojeda** va ser el director tècnic d'aquella marató, i l'**Albert Caballero** li va fer una entrevista que es va publicar a 42'195 Marathon, de la qual em permeto extreure'n alguns extractes. Crec

que com a document, el que deia dóna la millor idea del bo i dolent d'aquella marató, i també de l'estat en que es trobava l'esdeveniment.

“ (...) Pensava que la participació s'aniria recuperant a poc a poc en les properes edicions paral·lelament a una millora en l'atenció al corredor popular (en relació a l'augment de participants respecte l'any anterior), però després de tot el que va passar el 1999 esperava un vot de càstig per part del maratonista.”

“ (...) És clar que l'ideal fora poder tallar els carrers set hores, però hem d'assumir que mentre la marató no cali més entre la resta dels ciutadans, no avançarem en aquest sentit”

“ (...) Assumeixo les culpes (els indicadors dels 10 primers punts quilomètrics no estaven posats). Tot i planificar-ho bé, en aquest punt les coses ens van sortir tortes.

“ (...) És de vital importància que els corredors tinguin dutxa, bons serveis mèdics, fira del corredor, pasta party...i en aquest sentit hem fet i farem grans esforços humans i econòmics.

“ (...) Desitjaria que per on transcorri la prova, tothom estigui assabentat que s'hi fa una marató. Recordo que l'any passat, quan amb el company Roselló vam arribar a Barajas per córrer la marató de Madrid, el taxista que ens va recollir, en veure'ns amb xandall i sense saber qui érem ens va dir ” Ustedes seguro que vienen a correr el maratón ¿verdad?”. Jo no m'imagino que un taxista del Prat se li acudeixi de demanar el mateix si el dia abans de la marató recull a una persona vestida amb xandall”

Marató de Barcelona any 2001

En la marató de l'any 2001 es va tornar a fer un circuit urbà, tot i que no íntegrament dins de Barcelona.

La sortida va ser des de l'Avinguda Maria Cristina, davant de Les Fonts de Montjuïc. Es va anar tot seguit a l'Hospitalet per tornar enfilant tota la Gran Via i entrar a Sant Adrià i Badalona, girar i retornar a Barcelona per la Vila Olímpica. Després, Rambla amunt, anar a buscar Pelai i Sepúlveda. (Un carrer aquest -permeteu-me una mica de literatura- íntimament lligat a la nostra marató, els plàtans del qual, si poguessin explicar-nos les escenes èpiques que han vist, ens deixarien esglaiats) I arribar, de nou, a l'Avinguda Maria Cristina.

S'havia deixat de venir de Mataró després de molts anys de fer-ho, i el nou circuit no agradava a tothom. Molts deien que era més fred, i enyoraven l'animació dels pobles de la costa argumentant que el tram entre la plaça Espanya i l'Hospitalet era un desert, i també el que anava del km 20 al 35. Potser tenien raó, però s'ha de dir també, que tot i aquesta animació, la soledat era total en els trams entre les localitats, i la xirinola s'anava diluint a mesura que t'acostaves a *Can Fanga*. A Badalona, i no diguem a Sant Adrià, els espectadors eren molt pocs.

En qualsevol cas, córrer la marató de Barcelona dins de la ciutat havia estat una reivindicació llargament demandada pels organitzadors i per molts corredors, i tot i que no ho era el cent per cent, valia la pena acceptar de bon grat el nou circuit, que per altra banda, amb l'excepció de la pujada per la Rambla a falta de tres quilòmetres, era força pla.

Hi va haver una altra millora important: per anar assemblant-se a les maratons d'arreu, el temps límit d'arribada va ser, i per primera vegada, de sis hores, la qual cosa significava una altra conquesta a Tràfic, impensable anys enrere.

Semblava com si aquell any, l'Ajuntament de Barcelona s'hi hagués involucrat més que mai en la marató (el retorn a la ciutat ho indicava); i també la Federació, que sempre havia estat bastant al marge del moviment popular. I es va notar. Es donava la circumstància que alts dirigents d'aquests estaments -el regidor i el director d'Esports, **Albert Batlle** i **Albert Soler** respectivament, i el sub president de la Catalana, **Josep Maria Antentas** - tots tres eren maratonians en actiu, i de segur que va influir amb el que semblava una decidida opció per dinamitzar la prova definitivament.

Segurament per tot plegat, la de l'any 2001 va tenir un bon nombre de participants: s'hi van inscriure 3.482 atletes, dels qual en van arribar 2.958. De nou, i per segon any consecutiu, augmentaven les dues dades respecte de l'anterior, amb uns il·lusionadors 12% i 17% respectivament.

En la categoria d'homes, la marató la va guanyar el tanzà **Benedict Ako** en un temps de 2h13'53. I en la de dones, va quedar primera la brasilera **Leone daSilva** en 2h40'32. El colomenc **Benito Ojeda**, primer català, va entrar setè en un temps de 2h20'36, i la manresana **Rosa Maria Mas**, primera catalana i cent norantena de la general, va fer 2h58'03.

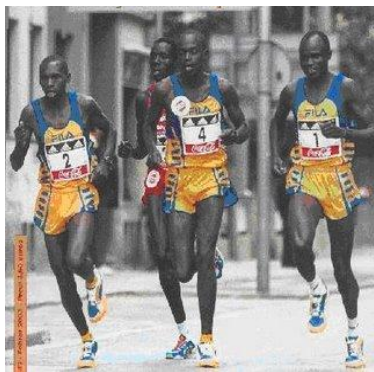
Aquell any, la marató de Barcelona va ser també Campionat d'Espanya. Es van proclamar campions en **Benito Ojeda** y la saragossana **María Jesús Zorraquin**, tercera de la general amb un temps de 2h51'22.

Marató de Barcelona any 2002

Pel que fa als de davant de la prova, en la marató del 2002 van ser tots africans. No era cap novetat que fos així; més aviat era ja un clàssic que fossin els capdavanters de les mitges maratons del nostre país, però el que va resultar sorprenent fou que, amb l'excepció del **Benito Ojeda** -de nou i com sempre l'**Ojeda**- que es va colar en el lloc novè, acabessin ni més ni menys que onze corredors d'aquell continent entre els dotze primers.

1. **Benjamin Rotich** de Kenya 2h12:07
2. **Benedict Ako** de Tanzània 2h15:26
3. **Sammy Kosgei** de Kenya 2h15:28
4. **Wesley Ngeno** de Kenya 2h15:29
5. **Sebastian Panga** de Tanzània 2h15:32
6. **David M. Kimutai** de Kenya 2h16:34
7. **Abdeslam Haimad** de Marroc 2h17.10

8. **Damiel Kipcheru Komen** de Kenya 2h17:30
9. **Benito Ojeda** 2h17:40
10. **Chala Kelile** de Etiòpia 2h18:35
11. **Peter Musyoki** de Kenya 2h19:03
12. **Odilo Ajy** de Kenya 2h25:25

No es podia dir, doncs, com passava un parell d'anys enrere, que no vinguessin a Barcelona atletes de fora d'un cert nivell. No es podia dir perquè, a més a més dels homes, les primeres dones també eren estrangeres:

1. **Galina Zhulyayeva** d'Ucraïna 2h40:33
2. **Tiziana Di Sesta** d'Itàlia 2h41:14
3. **Ludmila Smirnova** de Rússia 2h44:43.

La primera espanyola va ser la basca **Leire Elósegui** (2h57:43), que va entrar quarta.

Aquell any la maratón va començar a les 8.30h. El lloc de sortida i arribada va tornar a ser el mateix que el d'un any abans, l'Avinguda Maria Cristina, i en el recorregut, semblant al de l'any anterior, amb anada a l'Hospitalet, es va introduir la variant de no anar a Sant Adrià i Badalona.

En lloc de fer-ho es va pujar -una mica- per Sant Andreu a tocar la Trinitat Vella (km 23 i cota màxima d'alçada: 29,3 metres) i tornar a baixar per anar a buscar el que ara és el Fòrum, i a partir d'aquí, de nou el recorregut idèntic al del 2001: a grans trets, Vila Olímpica, Colom, Rambles, Universitat, Sepúlveda, i arribada (trionfal ? Si, sempre!)

No anar fins a Badalona i Sant Adrià representava una millora per dues raons, la primera perquè el pas per algunes zones d'ambdues localitats havia estat sempre molt criticat pels corredors per la manca d'animació a l' haver de passar per llocs industrials on no hi havia ni un ànima. I la segona perquè constituïa un pas endavant en l'objectiu d'arribar a poder córrer una maratón de Barcelona a Barcelona. Encara però, aquell any, vam fer uns quants quilòmetres fora de la ciutat, a l'Hospitalet, no fos cas que algú reclamés la via pública per circular en cotxe aquell diumenge al matí.

De nou, vam tenir sis hores de temps oficial, que era també un avançament. Lluny quedaven els dies d'anys passats -no gaires- on a les 4 hores i 30 minuts tancaven el circuit i a espavilar-se. Una altra novetat va ser la de poder inscriure's per Internet...

Tot i així, l'augment de participació no va ser com el de l'any anterior. Un modest 2% més d'inscrits i un 3,5% més d'arribats.

2002 Inscrits: 3.550; arribats: 3.062

2001 Inscrits: 3.482; arribats: 2.958

2000 Inscrits: 3.100; arribats: 2.532

Per dir-ho clar, cent corredors més que un any abans era un increment molt minso. Els canvis d'orientació que des de l'any 2001, s'havien establert quan l'Ajuntament i la Federació van prendre la decisió d'involucrar-se més en la marató, no semblaven suficients.

De totes maneres, l'esperança dels corredors com a resultat dels canvis, existia. Estava justificada perquè s'havien introduït algunes millores i perquè la major incorporació dels dos estaments al·ludits feien preveure un desenvolupament com corresponia. Seguia fallant l'assumpte de la participació -quan s'ha perdut el tren costa molt tornar-lo a agafar- però hi havia indicis de voler recuperar els nivells de qualitat assolits anys enrere.

Marató de Barcelona any 2003

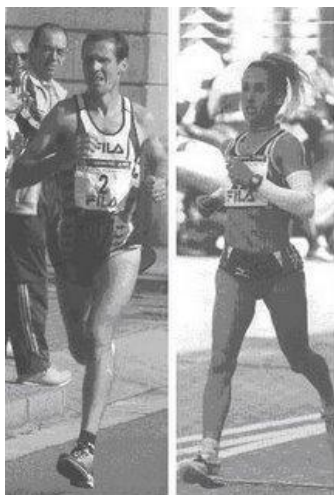
Després de sis anys seguits amb victòries de corredors africans, la marató de l'any 2003 la va guanyar l'atleta de Madrid **Alberto Juzgado**; aquell maratonista que juntament amb en **Martin Fiz** i el malaurat **Diego Garcia** va formar un triplet històric en el campionat d'Europa de Hèlsinki nou anys abans, en el qual va quedar tercer.

Va entrar vencedor en un temps força bo: 2h10'53, i a més a més ho va fer en solitari des d'uns quants quilòmetres finals en busca del rècord de la prova que havia establert el marroquí **Sherrokh** cinc anys abans -encara vigent- i que se l'hi va resistir per una mica més d'un minut.

En **Juzgado** era llavors un corredor de molt nivell. En aquell moment havia fet 22 maratons, una d'elles en 2h08'01. S'entrenava cada dia de l'any durant 4 o 5 hores, i per córrer la marató de Barcelona va fer un entrenament de dos mesos, al final des quals va arribar a 240 kms setmanals.

Darrera seu va entrar el kenyà **Benjamin Rotich** en 2h12'30, i tercer va ser un home de casa, l'andorrà **Toni Bernado**, la marca del qual (2h14'25) li va servir per obtenir mínima per participar en els Jocs Olímpics d'Atenes de l'any següent.

En dones, la guanyadora va ser l'atleta marroquina **Wahbi Kenza** en 2h38'36, una corredora molt habitual a les curses de Catalunya (residia a Perpinyà), com ho demostrava el fet d'haver guanyat la de El Corte Inglés dues vegades, la Mitja de Granollers i la Mitja de Girona. Segona va ser la siberiana **Osaka Koutzmitxeva** en 2h40'47, i tercera **Olena Rozhko**, d'Ucraïna, en 2h48'17

Els guanyadors, Juzgado i Kenza

L'últim corredor va ser un corredor francès, de nom **Olivier Bieber**, que va acabar en 5h57'52. Dos llocs abans, en 5h53'38, l'última dona, la coneguda maratoniana i ultra maratoniana **Núria Ruiz**. I parlant de maratonianes conegudes, s'ha de destacar que **Quima Casas** va córrer aquell dia la seva 154ena maratón.

El circuit va ser exactament igual que el de l'any anterior. Sortida de davant de les Fonts de Montjuïc, anada per la Gran Via a l'Hospitalet i després d'un tomb d'uns dotze quilòmetres tornar a la plaça Espanya i seguir per la Gran Via (el carrer més llarg de Barcelona) fins enfilar cap a Sant Andreu i gairebé la Trinitat Vella un cop passada la Plaça de les Glòries. Baixar des d'allí per anar a trobar el barri del Poble Nou, i per la Vila Olímpica anar a buscar el Passeig de Colom, la Rambla, Plaça Catalunya, Pelai, Plaça Universitat, Sepúlveda, Paral·lel i arribada al mateix lloc de la sortida, l'avinguda Maria Cristina.

En l'assumpte participació, entre banc altre vegada! No hi havia manera. Els objectius no s'assolien ni de lluny, i si un any abans l'increment no va ser l'esperat, en aquest encara va ser pitjor perquè el número de corredors i corredores va baixar alarmantment.

2003 Inscrits: 3.300 Arribats: 2.783

2002 Inscrits: 3.550 Arribats: 3.062

Cal dir que les atencions que rebíem els populars eren bones. Sempre ho van ser, però un esdeveniment com una maratón, necessita un nombre de participació alt perquè aquests mateixos populars gaudeixin plenament (ho confirma la il·lusió que fa participar en una prova multitudinària com la de Nova York, Londres, Paris...) i així mateix, els organitzadors ho necessiten perquè els patrocinadors en fugen si no és així.

Més dades: s'havia produït el relleu de la presidència de l'Associació Marathon Catalunya, passant de **Domingo Catalán** a **Rafael Salinas**. L'associació era qui s'encarregava de l'organització general de la prova conjuntament amb Grau & Barrau, l'empresa que entre d'altres esdeveniments organitzava i organitza la Jean Bouin i ara la maratón del Mediterrani.

Una dada més: el preu de la inscripció va ser de 35 euros, i 45 si ho feies fora de termini, a partir de trenta dies abans.

La maratón d'aquell any es va celebrar el 16 de març, exactament un mes després de la històrica manifestació contra la guerra de l'Irak. Al llarg del recorregut vam poder veure varies pancartes demanant aturar-la, fins i tot de corredors que en mostraven una.

Com a contrapunt, hi havia corredors i corredores que en acabar la maratón, i com sol passar, la joia els hi era infinita. I tot i que sense pancarta en el seu cas -ni falta que els hi feia- també semblava com si expressessin el seu rebuig amb allò de "fes l'amor i no la guerra"

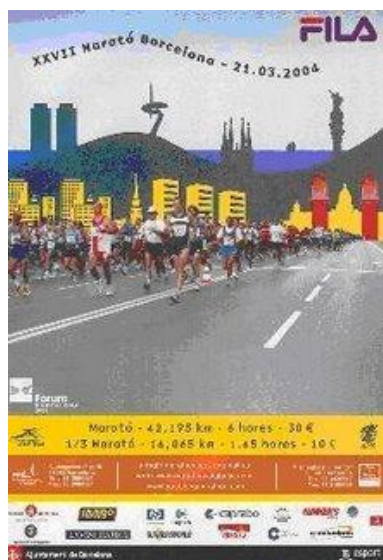
Maratón de Barcelona any 2004

La maratón del 2004 va ser la darrera de les que es van celebrar abans de la seva supressió de l'any següent. Una cosa, aquesta, que no ens podíem imaginar els que aquell diumenge ens disposàvem a fer els 42 quilòmetres i escaig, ni tampoc el que anaven a corre un terç de maratón, que va ser una distància que es va afegir a la celebració, per córrer-la amb sortida simultània a la maratón.

Probablement hi va haver problemes interns dins de l'organització que van provocar la suspensió de la prova l'any 2005, però els corredors anònims no ho notaven. Potser els més veterans percebíem que l'esperit que imperava en l'època dels pioners, havia canviat per donar pas a una altra concepció, on

prevalien aspectes comercials però ningú podia suposar -crec- que hi hauria la convulsió que hi va haver uns mesos després d'aquell diumenge 21 de març de 2004.

Un diumenge, dit sigui de pas, que va fer força calor. Tot i que la prova va començar a les 8.30, els que van (vam) arribar en més de quatre hores van patir força calor. Aquest aspecte: la calor que havien de suportar aquests corredors, era cada vegada més important a l'hora d'establir la data de la marató. Convenia fer-la a primers de mes en lloc de a finals, i començar d'hora, perquè el col•lectiu que entrava en aquest temps era cada dia més gran. Concretament, aquell any 2004 els que van fer la marató en més de quatre hores va ser el 33% del total, mentre quinze anys abans era del 13%. El corredor tipus anava canviant. Com deia el sub- president de la catalana, **Josep Maria Antentas**: "Mentre l'elit cada vegada va més ràpid, per contra, la massa de corredors cada vegada va més a poc a poc."

Cartell de la marató de Barcelona 2004

El recorregut va ser el mateix, idèntic, al de l'any 2003. També i com ja passava anys anteriors, es disposava de sis hores per acabar. El preu de la inscripció no va ser el mateix: curiosament, va costar 30 euros, que suposava cinc euros menys.

Abans de començar es va recordar l'atemptat que havia succeït a Madrid deu dies abans, el del 11 M de trista memòria, mantenint un minut de silenci i enlairant-se 200 globus de color blanc, en homenatge a cadascuna de les víctimes que hi va haver aquell dia.

La marató la va guanyar el marroquí **Driss Lakhouaja** en 2h15'59, seguit de l'andorrà **Toni Bernadó** -segon, després d'haver estat tercer un any abans- en 2h17'45, i el kenyà **Peter Kipserem** en 2h17'50.

La sueca de 42 anys, **Karin Schon**, en 2h42'54 va ser la primera dona; segona va ser la grega resident a Barcelona, **Alexandra Panayotou** – una corredora habitual a la carretera de les Aigües- que va fer 2h48'35, i tercera va entrar la catalana **Esther Solera**, en un temps de 2h51'59.

Aquell any, la marató va ser Campionat Universitari, i es va proclamar campió en **Ricard Verge**.

El Terç – que no era exactament un terç de marató (14.065 metres) sinó 13.500 per a que quadrés - el van guanyar en **Roger Roca** en 41'46 , i la **Laura Rosell** en 50'00

La participació aquell any va augmentar significativament sobre l'anterior. S'hi van inscriure 4.150 a la marató, dels quals van arribar 3.361 (un 20% més que el 2003). A banda, en el Terç hi va haver 1,970 inscrits i 1.460 arribats.

Tot i així, i pel que es va dir, no es van complir els objectius que s'havien establert per aquell any i els immediats precedents -la participació havia estat la gran assignatura pendent de la marató durant molts dels darrers anys- i no hi va haver entesa entre l'Àrea d'Esports de l'Ajuntament i l'Associació Marathon Catalunya. I al cap d'uns mesos va saltar la maleïda notícia de que la marató de l'any 2005 estava suprimida.

Marató de Barcelona any 2005

El resum de la marató de Barcelona de l'any 2005 és el més fàcil de fer...i el més dolorós: no es va celebrar.

No puc deixar de recordar i sobretot fer constar en aquest compendi que, també en aquest any, el 3 d'abril, va morir qui havia estat l'home que el va crear, **Ramón Oliu**.

Ramon Oliu

Marató de Barcelona any 2006

La marató del 2006 ocupa un lloc molt especial en el seu historial. És així perquè després de la paràlització d'un any abans, la seva celebració, el 26 de març, va suposar un autèntic esdeveniment per a la gent del món del córrer.

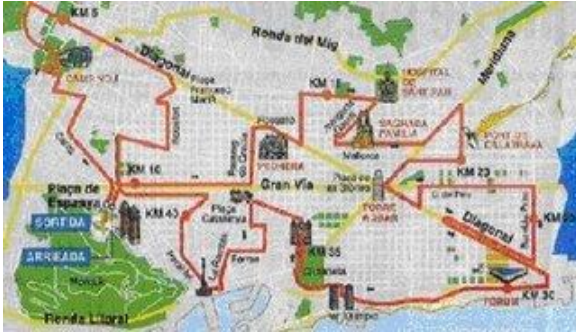
L'organització tècnica de la prova es va encarregar a l'empresa RPM, subsidiària de la ASO francesa, organitzadora de la marató de París i es va constituir un comitè promotor del qual formava part l'Àrea d'Esports de l'Ajuntament, la Federació, i la Plataforma Marató a Barcelona (PMAB).

A propòsit, és forçós parlar de la Plataforma en aquest resum: la PMAB era (és) una associació esportiva formada per uns dos-cents corredors populars que s'havien vinculat entre sí a través de la web d'atletisme 10 de 1000, i que havia estat molt activa reivindicant el retorn de la marató. Se'ls va demanar que formessin part de l'organització per a sentir a través d'ella la veu dels populars i com a orgue consultiu durant tres anys. Precisament aquesta associació, en la persona d'un dels seus membres, en **Pablo Pluvinet**, es va encarregar de l'elaboració del circuit.

Va estar mesurat amb l'aval de la IAAF per **Bep Solé**, que a la vegada va ser el director tècnic de la prova.

El recorregut va resultar el millor de tota la història: la joia de la corona, vaja!

Es va córrer íntegrament per dins la ciutat, una cosa que feia molts anys que no s'havia pogut fer, i es va passar per tots i cadascun dels llocs més emblemàtics

Sabut que una de les coses que més ens agrada als que correm maratons és que el recorregut de la prova sigui bonic, el de la marató retrobada va ser -continua essent- magnífic. El poder córrer per dins del Camp Nou o per davant de monuments com La Dona i l'Ocell del parc de l'Escorxador, la Casa Milà o La Pedrera del Passeig de Gràcia, l'Hospital de Sant Pau, la Sagrada Família, la Torre Agbar, traspasar El Fòrum per dins, córrer per davant de les nostres torres bessones de la Vila Olímpica, creuar l'Arc de Triomf, la plaça de Sant Jaume, baixar per les Rambles, admirar Colom i Les Drassanes si el cansament ho permetia, i entrar a meta passant per sota de Les Torres Venecianes de la plaça Espanya, tot plegat no tenia preu. Després del mal tràngol de l'any de desdèjuni, encara semblava millor hi tot.

Atletes passant per davant de La Pedrera

Ja abans de celebrar-se la prova, la cosa pintava bé. Tot i que l'organització tècnica corria a càrrec d'una empresa, s'havien fet reunions de treball en les que hi participava -a més a més de l'Ajuntament, la Federació i la PMAB- el Senat de la Marató, que era un grup de persones especialment coneixedores de la cursa (des de metges corredors fins a organitzadors de maratons i mitges maratons, passant per periodistes especialitzats, ex atletes, ex directius, etc.), a qui se'ls va demanar col·laborar en l'assessorament.

Es va recuperar el simposi que es feia el dia abans de la maratón. Aquesta vegada, menat per la PMAB, hi van intervenir destacats personatges del món maratonian com l'atleta **Isabel Eizmendi**, el seu entrenador **Antonio López**, o el doctor **Pere Pujol** entre d'altres. Com era de rigor, hi va haver pasta party, fira del corredor...

La maratón la va guanyar **Joseph Nguram** en 2h12'36. El segon va ser **Benjamin Pseret** en 2h13'46, i tercer **Kipkorir John Chamgwony** a pocs segons: 2h13'58. Tots tres kenyans, com els que altres quatre que van entrar darrera d'ells. En **Victor Gonzalo**, que va ser el primer català i primer estatal; va entrar vuitè en 2h25'31. La primera dona va ser l'etíop **Kebelush Haile**, en 2h41'23 seguida de les també etiòps **Gurmu Muliye Lemma** en 2h42'30 i **Nigatu Etaferatu Cherkos**, tercera, en 2h52'34. L'**Anna Rosa Moreno** va ser quarta de la general i primera de Catalunya i de tot l'Estat, en un temps de 2h59'38.

S'havia instaurat un premi per al corredor i la corredora de més edat que finalitzessin la maratón, en memòria del creador de la maratón de Barcelona desaparegut l'any abans, el Trofeu Ramon Oliu, i el van guanyar el sabadellenc **Aquilino Soto**, de 80 anys, que la va acabar en 4h58'42, i l'holandesa **Coby Vlasveld**, de 69, que la va fer en 4h54'38.

Es va celebrar també, amb sortida simultània a la maratón, una prova de 10 quilòmetres, de manera que els que feien aquesta distància es desviaven cap a la meta en arribar a la plaça Espanya.

El total d'inscrits a la maratón va ser de 4.636, i els arribats 4.183 (3.845 homes i 338 dones), que a banda de la maratón de l'any olímpic constituïa l'any amb major nombre.

Van haver-hi també mancances. La més greu: que en l'avituellament del km 35, abans de creuar l'Arc de Triomf, hi faltés aigua per als participants de més de quatre hores. I menys greu però també important la lentitud en la recollida de les bosses abans de començar...però la maratón de nou estava als carrers de Barcelona, i això, en sí mateix era una gran efemèride pels que estem una mica guillats per la prova i tot el que l'envolta.

Avituellament a prop de l'Arc de Triomf

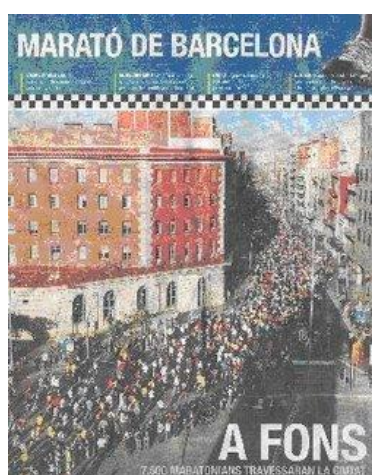
I la maratón retrobada del 2006, va constituir un èxit en molts aspectes: el primer i més important per a mi, el que s'hagués tornat a fer, després de la seva suspensió que en principi semblava sine die.

Un petit inconvenient: aquell dia es va haver de matinar perquè tot i que la prova va començar a les 9, va coincidir amb la data que canviava l'horari i tothom va dormir una hora menys. A efectes de l'organisme eren les 8.

En conjunt, doncs, el recorregut era gairebé idèntic al tan celebrat de l'any 2006, amb l'avantatge d'haver de pujar menys en els primers quilòmetres, de forma que la pujada més forta, que no dura, era la del Passeig de Gràcia al km 12 i la del Passeig de Sant Joan al 14.

No voldria que aquest resum semblés una lloança de la marató de l'any 2007 perquè hi ha moltes coses que s'han de fer molt millor, però el cert és que hi va haver alguns aspectes que van funcionar bastant bé.

A banda de l'esclat de la participació, va ser la vegada -corroborat per la majoria de corredors- que hi va haver més gent al carrer animant. Segurament hi deuriem contribuir les campanyes de promoció i d'informació que es van fer. Des d'uns mesos abans apareixia publicitat en diversos mitjans, i al Diari Sport i al Periodico, de tant en tant, pàgines especials parlant de la marató que s'acostava.

Per altra banda, l'Ajuntament, totalment bolcat ara amb la prova, va fer també promoció de l'esdeveniment a la ciutat, i va publicar abastament informació als ciutadans sobre el pas de la marató pels diferents carrers de la ciutat, i recomanacions d'usar els transports públics aquell dia 4 de març. Les associacions de veïns i altres agrupacions es van sensibilitzar molt, i hi va haver una molt bona animació en 16 punts del recorregut.

Una novetat del 2007, de poca importància però que demostra l'afany d'introduir millores, va ser la possibilitat de disposar d'un dorsal amb el nom del participant, de manera que portant-lo penjat a l'esquena, els que ho feien eren animats pels espectadors que cridaven el seu nom al passar.

Vull també deixar constància en aquest escrit -per la rellevància que en el meu parer té l'acte en el món del córrer- que de nou, i en el marc de la Fira del Corredor (una mostra que va ser visitada per 37.000 persones), es va celebrar el Simposi de la Marató. Hi van intervenir tres metges molt entesos en maratons: **Ricardo Ortega**, doctor en medicina i maratonista d'elit (2h11) en els anys 80; **Ricard Serra-Grima**, cardiòleg i maratonista; i **Pere Pujol**, cap mèdic de l'arribada de la marató de Nova York. Després hi va haver una taula rodona, a la qual, a més dels ponents anteriors s'afegiren el vice-president de la Catalana, **Josep Maria Antentas**, maratonista també, **Rafa Nogueras**, periodista especialitzat i maratonista, **Domingo Lòpez**, entrenador nacional, i **Javier Cortès Huete**, atleta internacional actual de 2.07 en marató.

Parlem dels guanyadors. Els de davant, i per enèsima vegada en els últims temps, van ser els africans, amb l' *intromissió* de l'andorrà **Bernadó**. El primer de tots, **Johnstone Chebil** de Kenya, va acabar en 2h12'04; el segon, el també kenyà **James Mibei**, ho va fer quasi tres minuts més tard: 2h14'48, i el tercer, en **Toni Bernadó**, quatre segons després: 2h 14'52, un minut per davant d'un altre kenyà, **Hosea Kosgei**, i d'en **Roger Roca**, que va ser el cinquè, amb un temps de 2h16'32

Roger Roca, després de passar la línia d'arribada

Les cinc primeres dones van ser, 1a **Krizstina Loonen** d'Holanda amb 2'h42'02; 2a l'anglesa de 45 anys, **Maxine Mc Kinnon**, en 2h49'52; 3a la belga **Veerle D'haese** en 2h51'48; 4a l' etiop **Kelemua Yadete** en 2h54'27, i 5a la francesa **Silvie Dubras** en 2h55'12. La primera espanyola va ser **Luna Garcia-Miguel**, amb 2h58'52, que va entrar sisena, i **Meritxell Portillo** novena i primera catalana amb un temps de 3h09'52.

El guanyador en cadira de rodes va ser en **Jordi Madera**, i el veterà de 77 anys **Juan del Sol**, amb un temps de 4h25'04 es va endur el Trofeu Ramon Oliu al participant de més edat.

Es va córrer també la distància de 10 quilòmetres amb sortida simultània a la marató (una prova que ja es va fer també l'any passat), i la van guanyar el britànic **Tom Payn** i la també britànica **Tracy Morris**, amb els excel·lents temps de 29'30 i 33'45 respectivament.

No crec que m'equivoqui si afirmo que la marató de Barcelona de 2007 va significar la confirmació de que la prova pot ocupar un lloc prominent en el concert de les millors maratons europees, i perquè no – deixeu-me somniar - mundials.

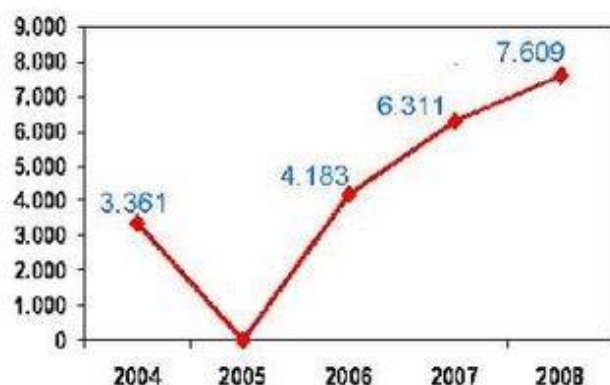
Marató de Barcelona any 2008

En la marató del 2008 va repetir-se de nou el recorregut emblemàtic de l'any anterior, que essencialment era el mateix que el de l'any 2006, el del retorn de la prova. És a dir, que es va passar per sota de les Torres Venecianes de la Plaça Espanya; pel Camp Nou; per la Pedrera; l'Hospital de Sant Pau; la Sagrada Família; el Pont de Calatrava; la Torre Agbar; el Fòrum; les Torres Bessones de davant de la Vila Olímpica; l'Arc de

Triomf; la Plaça Catalunya; la Catedral; la Plaça Sant Jaume; la Rambla; Colom; les Drassanes; el Paral·lel...i el carrer més bonic i anhelat de trobar el dia de la maratón: el carrer Sepúlveda.

Si la característica més singular de la maratón del 2007 va ser la d'aconseguir rècord de participació que es mantenia des de feia 15 anys, en la del 2008 es va superar de nou aquest nombre, i es va establir, amb 7.609 arribats, un altre rècord.

Sense cap mena de dubte, l'elevat número de corredors i corredores ha estat l'aspecte més destacat de la maratón del 2008. I resulta molt estimulant constatar que la participació està convertint-se en una constant en els darrers temps, com ho demostra l'evolució del nombre total d' arribats en els últims cinc anys (la del 2005 no es va celebrar).

A molta gent li va sorprendre que en aquesta maratón del 2008 hi hagués una notable diferència entre els inscrits (9.121) i els arribats (7.609). Cal dir que no  s d'estranyar, perquè és una circumstància que succeeix sempre en totes les maratons: molts inscrits no es presenten a la línia de sortida. Per posar un exemple, el percentatge del -17% d' arribats respecte dels inscrits d'aquest any és inferior al -19% de l'any 2004 també a Barcelona.

En qualsevol cas, el que és remarcable és l'augment tant d'inscrits com d' arribats a la maratón del 2008 respecte la de l'any 2007.

L'augment d'inscrits respecte l'any anterior ha estat del 23%, dels quals, pel que fa al gènere, les dones han representat el +32%, i els homes el +21%:

Inscrits...	2007.....	2008.....	Increment
Dones.....	914.....	1.202.....	+ 32%
Homes.....	6.519.....	7.919.....	+ 21%
Total.....	7.433.....	9.121.....	+ 23%

La proporció de dones respecte el total, malgrat l' increment,  s gairebé el mateix que el de l'any passat: el 13% vs el 12% del 2007. Amb el 13% del total, continua essent molt baixa la participació femenina en les maratons de les nostres contrades (com passa també a la resta de l'Estat espanyol). I am s a més  s de destacar que la gran majoria eren estrangeres: en concret, el 80%.

Una dada positiva, no obstant, en relació a la participació de les dones: el nombre de maratonianes catalanes i de la resta de l'Estat s'ha incrementat molt enguany. Ha passat de 125 arribades el 2007 a 193, la qual cosa significa un augment del 54%.

Pel que fa a la procedència dels participants inscrits, cal destacar que l'increment més alt ha estat el dels corredors i corredores de Catalunya.

Inscrits.....2007..... 2008.... Increment

Catalans.... 2.690..... 3.445... + 28%

Resta Estat.. 840..... 1.037... + 23%

Estrangers 3.903..... 4.639... + 19%

Total..... 7.433.....9.121... + 23%

Aquest any, a diferència dels dos anteriors, no es van celebrar els 10 kms previs. Una cosa que cal considerar com a beneficiosa per a la marató. A qualsevol marató de les importants en nombre de participants no li calen afegits; fer-ho serveix per augmentar el nombre d'inscripcions, i segurament és necessari quan la prova no està consolidada, però, afortunadament, ja no és el cas de la de Barcelona. I certament, els afegits (10 kms, terços, etc.), desvirtuen en certa manera l'esdeveniment.

Una altra característica que va tenir la marató del 2008 va ser la quantitat de gent animant pels carrers de la ciutat. No es pot dir que Barcelona fos com Nova York, però Déu n'hi do. És més, el què és segur – corroborat per tothom- és que va ser la vegada que la marató va tenir més espectadors. Potser va aparellat al fet que va ser l'any de més participació, i ja se sap que els familiars i els amics acostumen a ajudar en aquest aspecte, però sigui com sigui, cal destacar-ho.

De totes maneres, i tenint en compte que aquest escrit no està pensat per fer-ne un elogi, s'ha de dir que encara hi ha llocs on es va trobar a faltar el caliu de la gent o de les animacions organitzades, amb música per exemple. N'hi va haver molts de punts d'animació en quasi tot el recorregut, fins i tot espontanis, però en el tram de la Gran Via entre el km 23 i 25 i el del Litoral del 30 al 33 no hi havia ni una ànima, o eren molt poques.

Una altra cosa que cal dir és que a la marató de Barcelona li fan falta atletes de primer nivell. Si bé és cert que l'estratègia ha estat la d' aconseguir participació com a primer objectiu, és necessari que, a partir d'ara, hi hagi atletes d'elit amb més nom que els que han vingut darrerament. Això ha estat així fins i tot pel que fa a bons atletes de l'Estat, agreujat pel fet que el millor maratonista espanyol del moment, en **Chema Martínez**, que estava inscrit, va caure malalt uns dies abans de la prova. Només cal assenyalar que la primera dona espanyola, la **Noelia Román**, va fer 2hores 58.58. Molt meritori perquè era una periodista que va fer la prova per explicar en el seu diari les vivències de la marató, però és clar que la qualitat dels de davant -homes i dones- és una assignatura pendent

Noelia Roman

A propòsit de l'experiència que va viure la **Noelia Román** -una corredora popular que havia fet dues maratons i entrena al voltant d'una hora cinc o sis dies a la setmana- és magnífica la crònica que va escriure en el diari *Publico* la mateixa tarda, després d'acabar novena i primera espanyola de la prova. N'extrec els darrers paràgrafs:

(...) es fantàstic sortir, camuflada entre l'elit, rodejada de gairebé 8.000 atletes i avançar al ritme que marquen les llebres de les tres hores amb els seus globus de colors. I abandonar-les, un quilòmetre després, superant el Camp Nou, perquè fan la goma i el ritme del grupet que va just davant et convé més. O això creus

I seguir allà, rodejada d'homes, al pas de la Plaça Espanya, la Pedrera i la Sagrada Família, que estan atapeïdes de gent que no et coneix de res però t'anima, cridant el nom que llueix en el teu dorsal, pel simple fet de ser dona en un territori, encara, molt masculí. En qualsevol cas, s'agraeix. Perquè en aquests ànims hi ha també un reconeixement

I llavors, s'aproxima la mitja marató i decideixes deixar que el grup progressi perquè el seu ritme és massa fort: 1h28m. La calor estreny. Beus aigua, atrapes mig plàtan i continues, al teu ritme, buscant aliats ocasionals que facin la cosa més suportable. I segueixes veient gent i gent, a les voreres, animant. I et felicites perquè els barcelonins han decidit unir-se a la festa.

Arriba el fatídic quilòmetre 30, el vent bufa i el bessó es queixa; els quàdriceps es carreguen, les cames flaquegen. Apareixen els dubtes, el temor. Però la ment s'imposa, el cor pot. Reajustes el ritme i segueixes. Cremant quilòmetres, travessant paratges quotidians, la Ciutadella, l'Arc de Triomf.

Et recuperes a mitges. I, de cop i volta, trobes un nou aliat que, silenciós, et condueix per les Rambles i el Paral·lel. I quan no saps si les cames resistiran, superat ja el quilòmetre 40, et diu: "Vinga, que ja està, que has fet una carrera fantàstica, que baixes de les tres hores". I, sense saber d'on, treus les últimes forces, creues la meta i mires el rellotge: 2h58m. Tires el bitllet del metro que havies guardat per si de cas i dius: "Ha estat genial!".

I per acabar, cal parlar dels primers classificats: el guanyador va ser el kenyà **Hosea Kosgei** amb un temps de 2h 14'42" seguit del també kenyà **Johnstone Chevi** en 2h 16'32", i del català **Roger Roca** amb 2h 16'53". En dones, l'etíop **Mihret Tadesse** va arribar primera en 2h 42'12", segona va ser la seva compatriota **Mihret Anamo** amb 2h 43'43"; i tercera la kenyana **Tabita Kebit** en 2h47'49.

Marató de Barcelona any 2009

Amb la del 2009 es va posar de manifest que la marató de Barcelona anava pel camí de ser una de les millors d'Europa. El fet de la progressió creixent pel que al nombre de participants -de casa i de fora- fins arribar a quasi els 10.000 inscrits, ho confirma.

El recorregut va tornar a ser, amb alguna petita modificació (la més destacable respecte dels dos darrers anys, el fet de no arribar a l'Hospital de Sant Pau i no baixar per l'Avinguda Gaudí), el mateix que havia estat tan celebrat els darrers anys per la feliç circumstància de passar pels llocs més bonics de la ciutat.

Deixem-ne constància: Sortida a l'Avinguda Maria Cristina; arribada al Camp Nou -aquest any sense entrar a les instal·lacions perquè l'augment de participació no aconsellava fer-ho per l'estretor de l'entrada -; anar a buscar la Plaça Espanya, també per un camí lleugerament diferent al dels darrers anys; Passeig de Gràcia; Sagrada Família sense passar -llàstima- per l'Hospital de Sant Pau; pujar -és un dir- fins el final de la Meridiana; Pont de Calatrava; la part de baix de la Diagonal, amunt i avall, amb la Torre Agbar; el Fòrum; les Torres Bessones per l'avinguda del Litoral; l'Arc del Triomf després de vorejar el Parc de la Ciutadella; Plaça Catalunya; Catedral; Plaça de Sant Jaume; Rambles; Colom; les Drassanes; i per Paral·lel anar a buscar Sepúlveda...i arribada de nou a l'Avinguda Maria Cristina, davant de les Fonts de Montjuïc.

I tornant a l'assumpte de la participació, es va assolir un espectacular augment d'atletes catalans.

Va ser així perquè l'afluència d'estrangers, tot i ser la meitat del total, no va créixer respecte l'any anterior. En canvi el nombre de catalans va augmentar en un 20%

Més coses a destacar: el nombre de dones de l'Estat (catalanes i de la resta) que van córrer la marató va ser el més alt de la història. Sovint ens lamentem -jo el primer- de la minsa participació de les dones en les curses. Però hi ha una dada que convida a l'optimisme. En conjunt, els participants arribats a la meta van ser un 10% més que l'any passat, però el nombre de corredores espanyoles (213, la gran majoria catalanes) va augmentar en un 21%.

En qualsevol cas, l'augment més espectacular de tots -i un dels més desitjats- va ser el nombre d'espectadors animant al llarg del recorregut. Mai, en cap dels anys que fa que es corre la marató a Barcelona, s'havia vist tanta gent al carrer. ¿Significarà que l'assignatura pendent que ha suposat la manca d'animació a la ciutat per veure passar la marató ha canviat el signe?. Tant de bo.

Un aspecte també a destacar fruit de l' exclusió de maratonians sorgits de l' associació Corredors.cat. Una entitat que es vehicula a través d' Internet, que està prenent cada vegada més importància en el món del córrer. En aquesta maratón han estat 105 els associats - bastants d'ells fent la prova per primera vegada que han corregut una maratón. I no només això, els que no l'han corregut s'han encarregat d'un dels avituallaments, el més sorollós, i més entranyable pels que formem part d'aquest col·lectiu que tenen un parell d'anys de vida només.

En aquesta maratón s'ha començat a veure alguns participants que han corregut per altruisme. Pocs, s'ha de dir, en comparació amb el que passa en altres maratons, com la de Londres o Nova York, on són molts els corredors i corredores que ho fan recaptant diners per causes solidàries. Han estat pocs, però és una bona senyal. Algun dia, el "Run For Charity" –com denominen els anglosaxons a aquesta acció- s'haurà de desenvolupar també a la maratón de Barcelona. No hi ha cap raó perquè no es faci. En aquest sentit, l' associació Corredors.cat a la qual em referia anteriorment, ha portat endavant una acció anomenada "Sabatilles solidàries", consistent en recollir sabates usades en bon estat, per enviar-les a Àfrica.

Corredors.cat en la trobada anterior a la prova.

Pel que fa als atletes de renom amb els quals es pugui aconseguir una marca de prestigi, aquesta també és una assignatura pendent de la maratón de Barcelona. No venen. No és una crítica a l'organització; soc conscient que Barcelona va optar al recuperar la prova el 2006 a prioritzar l'esperit popular de la cursa, buscant el creixement de participació, i això s'està aconseguint. Però la realitat és que els bons i les bones no venen. La marca de 2h14 del primer, el kenyà Chebii -que ja havia guanyat el 2007, amb dos minuts menys- i de 2h39 de la primera, l'etíop Biru, confirma que el que es pot pagar per atletes de molt nivell encara no és possible.

Tot i així, i com és habitual en les curses importants de les nostres contrades, els dominadors de la prova van ser els africans, els quatre primers, seguits del nostre Roger Roca.

- 1 Johnstone Chebii: 2:14:01
- 2 Hosea Kogei: 2:14:06
- 3 Teshome Gelana Etaba: 2:14:32
- 4 Demelash Denkis Habte: 2:16:35
- 5 Roger Roca Dalmau: 2:17:41

I pel que fa a les dones, la primera una etíop, la segona anglesa, la tercera italiana, la quarta irlandesa i la cinquena, catalana.

- 1 Tadelech Biru Zeit: 2:39:43
- 2 Helen Lawrence: 2:54:02
- 3 Paola Sanna: 2:55:52
- 4 Claire Mccarthy: 2:56:02
- 5 Anna Rosa Moreno: 2:57:56

En aquesta maratón s'ha començat a veure alguns participants que han corregut per altruisme. Pocs, s'ha de dir, en comparació amb el que succeeix en altres maratons, com la de Londres o Nova York, on són moltíssims els corredors i corredores que ho fan tot recaptant diners per causes solidàries. Han estat pocs, però és un bon senyal. Algun dia s'haurà de desenvolupar també a la de Barcelona. No hi ha cap raó per a que no es faci. En línia amb això, l'associació Corredors.cat ha dut a terme una acció anomenada "Sabatilles solidàries", consistent en recollir sabatilles usades en bon estat, per enviar a l'Àfrica.

Cal lamentar, en aquesta maratón del 2009, la mort d'un corredor irlandès de 35 anys, de nom Collin, que en el Km 34,5 va caure fulminat al terra. No s'hi va poder fer res; malgrat que va ser atès ràpidament, va ser impossible retornar-li la vida.

En aquesta maratón del 2009, l'atleta grega arrelada a casa nostra, Alexandra Panayotou, va participar-hi finalitzant una de les seves gestes: la d'acabar la maratón -ho va fer en 4h27- després de venir de Palafrugell corrent sense parar. En total uns 220 quilòmetres.

Marató de Barcelona any 2010

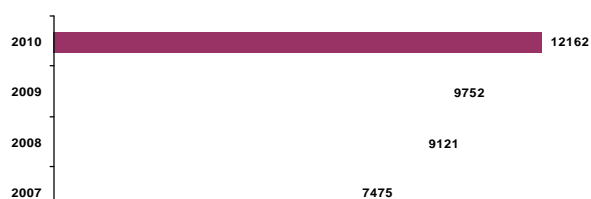
Dues coses destaquen per damunt de totes de la maratón del 2010: es va aconseguir sobrepassar els deu mil arribats, 10.120 en concret, i es va batre el rècord de la prova en categoria homes: 2h07'30, el qual és també el millor temps realitzat mai en una maratón a Espanya.

Ambdues fites tenen un alt valor perquè serveixen per dinamitzar la maratón de Barcelona internacionalment. El nombre d'arribats situen la maratón de Barcelona com una de les més importants d'Europa. I en el moment en el que es va batre el rècord, era la millor marca europea de l'any i la quarta del món.

La participació de catalans també va ser un aspecte destacable. S'hi van inscriure un 16% més que l'any 2009. Sobre aquesta qüestió, la dels maratonians de casa nostra, resulta encoratjador constatar que cada vegada són més els que s'atreveixen a fer la maratón. L'any 2006, el del retorn de la prova després de la suspensió, els catalans van ser 2.619; enguany 4.830. És a dir que en quatre anys han estat més de 2.000 els que podem considerar com a "nous" maratonians.

Parlant del nombre de participants, s'ha de dir que pel que fa a la de les dones continua essent molt mins: un 14% del total d'inscrites, i la gran majoria eren estrangeres. Les d'aquí, catalanes i de la resta de l'Estat han augmentat respecte d'anys anteriors, però el nombre total és molt baix: 360 inscrites.

En qualsevol cas, i amb l'assignatura pendent pel que fa a la participació de les dones, és una satisfacció constatar que la maratón de Barcelona ha experimentat un canvi radical en relació a l'atonia amb la qual es venia desenvolupant abans de la suspensió de l'any 2005. Només cal veure l'evolució del nombre d'inscrits (12.162 enguany) a partir d'aquell malaurat any: en un gràfic.

Realment, la maratón de Barcelona ha canviat com un mitjón. Actualment, fins hi tot els més reticents a canviar –hi havia qui ho estava abans de la tornada a posar en marxa el 2006- admeten que la suspensió va ser una soluci3n dolorosa per3n necessària.

El circuit ha estat bàsicament el mateix dels darrers anys. En relaci3n al de l'any passat hi havia unes petites modificacions per obres a la ciutat. Bàsicament, la caserna provisional de bombers del carrer Arag3n/Parc de l'Escorxad3n, i les obres de l'Ave a la zona de la Sagrada Família n'eren la causa.

Així, per exemple, quan l'any anterior veníem de l'Avinguda de Madrid i en arribar al carrer Numància el baixàvem per anar a trobar l'Avinguda de Roma i anàvem -sentit Bes3s- fins a Calàbria per anar a buscar Arag3n, enguany creuàvem Numància i seguíem pel carrer Berlín, que és la prolongaci3n de l'Avinguda de Madrid, fins a Rocafort. Baixàvem per Rocafort fins l'Avinguda de Roma, que l'agafàrem girant a la dreta -sentit Llobregat-, per anar a parar al carrer Tarragona. I Tarragona avall fins la plaça Espanya.

La segona modificaci3n la trobàrem passada la Sagrada Família. Baixant per Marina, agafàrem el carrer València, en lloc del de Mallorca, per arribar a l'Avinguda Meridiana. També, a l'alçada del Km 26-27, varem escurçar una mica el petit tram del Parc Central del Poble Nou (en lloc de pel carrer Marroc passàrem per Crist3bal de Moura). I finalment, després de passar per sota de l'Arc de Triomf, en lloc de seguir pujant pel Passeig de Sant Joan fins Ausias March, varem girar a l'esquerra per la Ronda de Sant Pere per anar a trobar la Plaça Urquinaona.

En color blau les modificacions respecte l'any anterior

Una millora més, petita però valuosa: l'interès d'inscriure't com a participant pertanyent a Catalunya, havia estat una demanda llargament sol·licitada, i enguany es va poder posar "Catalunya" com a paí3 d'origen en les dades personals del formulari d'inscripci3n.

Els preus de la inscripci3n, per cert, van ser els següents: 45 € fins al 20 de desembre; va pujar a 55 € fins al 31 de gener 2010, i des de llavors al darrer dia va passar a 65 €. No van experimentar canvi en relaci3n a l'any anterior.

La mitjana d'edat dels participants en la maratón d'aquest any ha estat de 41 anys el homes (concretament 40,94), i 40 anys les dones (40,06)

A prop3sít de les edats, el participant més jove ha estat una noia nord-americana, **Margaux Flannery**, de 18 anys, que va acabar en 4h56.58. I el més gran, l'holandès **Van Den Broeke Dolf**, de 78, que la va fer en 5h43.45 (guanyador, per cert del Trofeu Ramon Oliu com a arribat de més edat; en dones va ser japonesa Noriko Nishiwaki, de 69, que va acabar en 5h36.48.

Una curiositat respecte a la qüestió de l'edat dels participants: en la marató de l'any 1980 van participar únicament 2 corredors de la categoria de majors, concretament dos homes de 60 anys. En aquesta marató de 2010 han estat 279 els majors de 60 (255 homes i 24 dones).

El guanyador absolut de la prova, i com s'ha dit, nou record de la marató de Barcelona, va ser el kenyà **Jackson Kotut**, de 30 anys, que va fer un temps de 2h07.30.

L'anterior rècord l'havia aconseguit el marroquí **Serrock** l'any 1998, amb 2h09.48; i no tan sols va rebaixar el temps del rècord el guanyador: els sis primers, tots ells africans, van fer menys d'aquest temps.

El català **Marc Roig** va ser el primer europeu: va entrar en el lloc 15, realitzant un temps de 2h18.53.

En dones, la guanyadora va ser l'etíop Debele Wudnesh, de 29 anys, amb 2h31.50, seguida de cinc africanes. La primera europea va entrar en setè lloc, i la primera espanyola, **Maria Raquel Miras** en desè, en un temps de 2h56.11. La primera catalana, **Anna Rosa Moreno**, va entrar la 14ena, amb 2h58.55.

Un fet singular: l'**Arcadi Alibés** va córrer la seva marató número 100 en aquesta prova. Des que es va estrenar en la distància a Nova York l'any 1983, l'amic **Arcadi** ha corregut amunt i avall, en tots els continents, fins arribar al centenar de maratons. També, pocs dies abans d'aquesta de Barcelona, va publicar un llibre "Córrer per ser feliç", que s'està convertint en el llibre en català més venut cada setmana a Catalunya.

Un altre, el belga Steefan Engels va participar en la marató formant part d'un repte curiós, per entrar al Guinness s'ha de dir: córrer una marató diària -365 maratons seguides en 365 dies-, des de l'1 de Gener al 31 de desembre. La va fer en 4h16, una mica més ràpida que la mitjana amb la qual les està fent, que és de 4h30.

Hem de destacar que enguany, hi va haver més punts d'animació que mai. Segons l'organització, 40. Un quinzena més que l'any passat i el triple que en l'edició 2008. Malgrat tot, hi ha trams, com els de la Gran Via abans d'arribar al barri del Besòs, i el del Litoral, que en caldria més.

La gent al carrer, animant als participants, va ser també una característica d'aquesta marató. Es calcula que van ser més de 100.000 persones les que van fer-ho; la vegada que més en tota la seva història. Certament, la marató de Barcelona ha fet passes de gegant en els darrers anys, des de la seva recuperació el 2006, i s'està situant entre les millors d'Europa i, deixeu-m'ho dir, del Món.

Marató de Barcelona any 2011

Tothom se'n fa creus de l'espectacular desenvolupament que està tenint la marató de Barcelona, la nostra marató, els darrers temps. I és que, en molts aspectes, l'actual no té res a veure amb les de fa uns anys; els que també les varem córrer llavors podem afirmar-ho. Enguany s'han assolit unes quantes fites, la més important la del nombre de participants: més de 15.000 inscrits, una dada que hom s'ha de fregar els ulls en escriure-la, perquè sembla més un somni que una realitat. Alguns diuen que preferirien un marató més casolana...que els atordeix...que tanta gent és massa. No saben el que diuen. Una marató popular ha de ser multitudinària; és consubstancial a la pròpia festa que representa l'esdeveniment. En aquest sentit anem bé. Tothom fa travesses respecte de quan s'arribarà als 20.000. Un servidor s'atreveix a predir que d'aquí dos anys.

Però anem al que vol ser el resum del que va succeir en aquesta marató de 2011.

El primer que cal dir és que, solucionats els conflictes jurídics que es van derivar de la suspensió de la prova l'any 2005 per l'enfrontament entre l'Ajuntament i l'entitat Marathon Catalunya, que era qui la va organitzar fins el 2004, ja es pot parlar de que l'actual és una continuïtat de les anteriors celebrades. Així, enguany, la marató de Barcelona ha estat la 33a edició, i ha constatat clarament d'aquesta manera en tota la promoció que s'ha realitzat.

El circuit d'enguany ha estat el mateix que el de l'any passat, la qual cosa vol dir que, bàsicament, ha estat els mateix dels darrers anys. Excepte dos petits retocs que s'han hagut de fer, deguts a les obres de Les Arenes que s'estaven finalitzant, el recorregut tenia el mateix atractiu.

De tal manera, en el K 11, no es va arribar a la Plaça Espanya com els altres anys. Varem girar a Diputació pel carrer Tarragona, per davant de la plaça de toros, per anar fins a Vilamarí i baixar-lo cent metres i anar a trobar la Gran Via. I al final del K 35, per recuperar els metres de menys a que obligava la variant anterior, en lloc d'agafar la Ronda de Sant Pere tot just després de passar per sota de l'Arc de Triomf, varem pujar una mica més del Passeig de Sant Joan, fins el carrer Alí Bei, i enllaçarem amb la Ronda de Sant Pere després de passar per davant del monument a Rafael de Casanova.

Les variants respecte de l'any anterior han estat en les zones encerclades

Als corredors ens agrada que els circuits de les curses siguin sempre els mateixos d'un any a l'altre, i per ara, s'està aconseguint.

Pel que fa al nombre de participants, allò que dèiem abans que era tan important per al ressò d'una marató, enguany s'ha arribat a 15.134 inscrits. Ha significat un augment del 24% sobre l'any passat, que no

cal dir que és molt alt. Certament, a qualsevol cursa de les que se celebren a Catalunya augmenta el nombre de participants d'un any a l'altre, però no tant. La mitjana es podria dir que està al voltant del 20%. Un 24% en una maratón és molt alt.

Posats a parlar de números, és interessant constatar que els inscrits han estat:

Catalunya:	6.445 (Augment vers l'any passat: 33%)
Resta Estat:	2.123 (Augment: 58%); Total Estat: 8.568 (Augment: 39%)
Estrangers:	6.566 (Augment: 10%)
Total inscrits:	15.134 (Augment: 24%)

Tot i que en qualsevol maratón els inscrits és una dada remarcable, ho és més la dels arribats. Han estat 12.521, un nombre que suposa situar-se entre les sis o set primeres maratons d'Europa en aquest aspecte.

En fer la distinció entre els inscrits i els arribats, i si bé en els dos apartats s'ha batut el rècord que es va aconseguir l'any passat, pot semblar que la diferència entre una i altra xifra és molta. No ho és; a jutjar pel que passa en les grans maratons, un percentatge de al voltant del 15% d'inscrits no es presenten a la sortida. I s'han de sumar els abandonaments, que acostumen a ser un 5% dels que han sortit. En concret, en aquesta de Barcelona, han estat:

Total Inscrits:	15.134
Presentats a la sortida:	13.062
Abandonaments:	531
Total Arribats:	12.531

Una altra dada molt bona -pel ressò mundial que significa- va ser el magnífic temps que ha fet el guanyador de la maratón. El kenyà **Levi Matebo Obari**, de 21 anys, s'imposà amb una marca de 2h.07.31, la quarta millor de l'any en el món fins aquell dia. Ja tenia una bona marca personal (2h.12.06) però la va rebaixar en més de quatre minuts. I per un segon no va aconseguir igualar el rècord de la prova (2h07'30), que va assolir l'any passat en **Jackson Kotut**, un kenyà com ell. Amb dos segons menys -dos segons!- l'hagués batut.

Com a dada curiosa, en **Matebo Obari** és el sisè maratonista procedent de Kenya que guanya la maratón de Barcelona de manera consecutiva. És a dir, des que va retornar la prova després de la suspensió del 2005, tots els guanyadors han estat kenyans.

2006:	Joseph Nguram: 2.12.36
2007:	Johnstone Chebil: 2h12.04
2008:	Hosea Kosgei: 2h14.42
2009:	Johnstone Chebil: 2h14'01
2010:	Jackson Kotut: 2h07.30
2011:	Levi Matebo Obari: 2h.07.31

També, força bons, van ser els temps dels cinc que van entrar darrere del guanyador (kenyans també els cinc). **Joseph Kimeli Langat**, segon amb 2h.10.05; **Josephat Yego** tercer amb 2h10.44; **Joash Mutai** quart amb 2h13.45; **Issac Kosgei** cinquè amb 2h14.44 i **Nathan Kimeli** sisè amb 2h15.00. El primer català va ser **Marc Roig**, novè, amb 2h18.08.

El grup d'atletes kenyans al voltant del Km 25

En dones, la guanyadora va ser la sueca **Josephine Ambjörnsson** amb 2h45.31. Segona va entrar la madrilenya **Núria Prieto** (2h56.59), i tercera l'anglesa **Martha Hall** (2h57.51). La primera catalana va ser la **Rosa Espachs**, cinquena, amb un temps de 3h00.24.

Una observació a propòsit dels primers: sembla ser que per una qüestió relacionada amb els visats de sortida del seu país, no van poder participar un grup d'etíops que estava previst que ho fessin. Malgrat tot, pel que fa als homes, el paper que van fer els kenyans va ser molt bo. Probablement, si haguessin corregut atletes etíops, els temps de les primeres dones haurien estat millor.

Pel que fa als populars, essència de la maratón de Barcelona, val la pena destacar varies coses: per un costat, que tot i que no tinc dades, tinc la impressió que aquest any, molt més que mai, han estat molts i moltes els debutants. Haver passat de 4.830 els catalans i catalanes de l'any passat, a 6.445 enguany (1.615 més), a banda d'haver-ho copsat dies abans i a la mateixa sortida, m'ho fa pensar. I és que el repte de fer la maratón per primera vegada -hi ha qui diu que és una de les coses més importants que es poden fer a l'any...si no la que més- és molt atractiu i encoratjador.

Aquest any, els organitzadors de la maratón s'han tingut d'enfrontar amb un problema suscitat per la Federació Espanyola d'Atletisme relacionat amb les dades dels inscrits a la prova -relacionat a la vegada amb el *Carnet del Corredor*- i afortunadament se'n han sortit. Ho explico: mesos abans de la prova, la federació es va treure de la màniga una mena de llicència per córrer, al preu de 9 euros, concebuda per als populars. Degut a la mala rebuda que va tenir l'"invent", van haver de rectificar i fer-lo gratuït. Tot i així, van establir que els organitzadors de totes les curses del calendari de la RFEA havien d'enviar les dades dels participants a Madrid. Si no ho feien així, la prova seria retirada de l'esmentat calendari i perdria la condició d'homologada. Entenent que la mesura volia ser un control -semblant al del famós carnet- a Catalunya no va agradar en absolut; els corredors varem oposar-nos per considerar-ho una imposició. Després que la federació no hagués volgut saber mai de nosaltres, ans al contrari, varem creure que el que volien era beneficiar-se del boom actual del córrer per treure'ns quartos més tard o més d'hora i ens hi varem posar d'esquena. Es va crear un moviment de rebuig -els populars ens hem desenvolupat sense estar mai lligats a la federació- i la pràctica totalitat d'organitzadors de casa nostra van fer-nos costat. Els de la maratón, que van decidir no enviar les dades, de cap manera, van resoldre la qüestió de la no homologació -que podia afectar als atletes d'elit- fent dues sortides, una per a federats i una altra poc després per a tots els demés.

Rètol reivindicatiu que es van penjar molts populars en diverses curses.

Les animacions “oficials” de la maratón han estat 42, que és un nombre rècord. Però, a banda, han estat bastants els animadors espontanis. En relació a aquests darrers, explico la curiosa anècdota que li va succeir a un amic, de nom **Albert**, que tocava una guitarra elèctrica a prop del Fòrum per animar-nos. En un moment donat se li va acostar una senyora amb la seva neta per dir-li: “Bon dia. Miri... l’hem vist i, escolti, no sé si fem bé o malament, però anem molt en metro i hi veiem gent als passadissos... Gent necessitada, sap ? La nena m’ho ha dit, ho ha vist així sempre i, i... si us plau, accepti’m això”. I tant si com no -l’**Albert** es va quedar al·lucinant- la bona avia li va donar dues monedes d’euro.

Sabut que un dels moments més difícils d’una maratón és entre el km 30 i el 35 (no és que els que resten no siguin malèvols, però és en aquests on apareix sovint “el mur”, que et deixa clavat), i donat que en la de Barcelona aquest quilòmetres coincideixen amb un lloc on no hi acostuma a haver ningú, com és el Litoral, enguany es va fer una crida a través de les xarxes socials (facebook i twitter) i cartes als diaris demanant als ciutadans que s’arribessin a aquella zona a animar-nos. El lema era “Ajuda’ns a superar el mur”. Va funcionar molt bé. En quatre dies el grup ja tenia 300 membres al facebook, i finalment, n’hi havia més de mil. I com era d’esperar, el dia de la maratón, entre el Fòrum i l’Hotel Arts, hi va haver més gent mai.

A més a més, s’ha de dir que d’aquesta maratón d’enguany se’n van fer ressò bastants mitjans abans de la prova. No únicament els diaris esportius, que és propi que així sigui. Recordo que alguns genèrics en parlaven. Per exemple El Periódico, en un article **d’Ed Wilkings**. I emissores de ràdio, com és el cas del programa “El Suplement” de la **Tatiana Sisquella**. I després de celebrada, van fer un reportatge en un “Entre línies” de TV3, que també és un programa no esportiu. Una cosa, aquesta, insòlita temps enrere. Una prova evident que la maratón sembla que comença a interessar...no tan sols als seu “feligresos”.

I què no dir, en aquest sentit, de la quantitat de gent que, cada any més, surt al carrer a animar el pas de la maratón. Moltíssima gent a l’arribada (des del Carrer Urgell, Sepulveda...), però també en punts com el Passeig de Gràcia, la Sagrada Família, la Plaça de les Glòries, l’Arc de Triomf, la Plaça Catalunya, la plaça de la Catedral, La plaça Sant Jaume, Colom...També amb això anem millorant. I no dic jo; només cal veure el que diuen els participants vinguts de fora de Catalunya a través de les webs d’atletisme que hi ha a la xarxa. Tothom en parla bé.

No hi van faltar els actes paral·lels a la maratón, com la Breakfast Run del dia abans, o les presentacions i conferències a la Fira del Corredor (Expo Esports és diu ara), que aquest any, per cert, ha aplegat 100 expositors, la qual cosa contribueix a fer millor l’esdeveniment.

De les xerrades, em quedo amb la que va dur a terme l'**Enric Masllorens** rememorant el que va ser la primera de les maratons, origen de l'actual. Tot glossant la figura d'en Ramon Oliu, el creador de la prova, va explicar el què va ser aquella maratón mítica de l'any 1978 a Palafrugell, en la qual ell hi va participar.

En un altre acte, es van lliurar els premis Marató de Barcelona a la nedadora **Erika Villaécija**, la Guàrdia Urbana de Barcelona, l'Atlètic Club Esport i Natura, **Domingo Catalán** i un servidor. Deien que eren "en reconeixement a la tasca feta"; en el meu cas exageraven, i molt. Però està molt bé que ho facin.

En qualsevol cas, i com que tot no és mai tan bonic com es voldria, cal dir que la nostra maratón pateix una mancança: la de dones que hi participin. Enguany han estat 1.918 les inscrites, i tot i que eren un 13% més que l'any passat, la proporció dones/homes (13/87) és molt baixa. Per altra banda, la gran majoria eren estrangeres. Malgrat que hi han participat força més catalanes i de la resta de l'Estat que altres anys, segueix essent molt baixa.

Dones estrangeres inscrites: 1.361 (augment vs any passat: 3%)

Dones catalanes inscrites: 428 (augment vs any passat: 41%)

Dones de la resta de l'Estat: 129 (augment vs any passat: 55%)

Pel que fa als aspectes organitzatius de la prova, cal dir que millora d'un any a l'altre i els participants sabem apreciar-ho. Cada vegada disminueixen les queixes i les mancances són menors. Es podria dir, no obstant, que malgrat s'ha observat un millorament en el control d'accés als calaixos de sortida per tal d'evitar els espavilats que es posen on no els hi correspon, no està resolt encara del tot.

Una cosa que es troba a faltar és que a la nostra maratón hi hagi pocs corredors que ho facin per una causa solidària. Em refereixo a allò que en diuen la "Charity Run" a l'estranger, que consisteix en participar per recollir fons per a alguna ONG o fundació. Se'n veuen alguns, però molts pocs comparats amb els que ho fan a Londres o Nova York, per posar un exemple, on són una gran majoria dels autòctons.

Enguany, a la de Barcelona ho han fet uns amics: en **Josele Ferré** del Bloggers Running Team per tal de recavar diners per investigar sobre la síndrome de Rett; en **Pablo Pluvinet** per a l'estudi dels ictus que realitza el Clinic i en **Marc Minguella** per a una ONG que ajuda uns nens de l'Àfrica. Probablement hi hagin hagut més accions similars, però no gaires. És d'esperar que algun dia, tant de bo sigui aviat, a casa nostra també es posi en marxa seriosament aquest tipus de projectes, que aquí en podríem dir "Córrer per altruisme".

*Josele Ferré va córrer la maratón per recavar diners per investigar la síndrome de Rett
A la foto, duent a la seva filla, afectada per la malaltia, acompanyat d'uns amics*

Una dada que val la pena deixar-ne constància és la dels preus de les inscripcions.

Enguany van ser de:

50 euros si es feia del 8 de març 2010 al 19 de desembre 2010;

60 euros del 20 de desembre 2010 al 30 de gener 2011 i de

70 euros del 31 de gener 2011 al 20 de febrer 2011

Per acabar aquest escrit, trenco la norma que em vaig imposar en començar l'Historial, que no és altra que reflectir el que ha anat succeint en cadascuna de les maratons celebrades a Barcelona, sense que sigui una crònica personal. Em permeto incloure unes vivències meves, escrites el dilluns 7 de març, l'endemà d'haver corregut la marató d'enguany.

Crònica de la Marató de BCN'2011

He corregut. He gaudit. He patit. He tingut fred. He tingut calor. No he notat la "soledat del corredor". He anat ben acompanyat. He vist més gent que mai animant. M'han fet fotos. He vist un cec que corria. M'han saludat pel meu nom al dorsal. He saludat un munt de coneguts i desconeguts. He xocat la ma estesa de molts nens i nenes en passar. He sofert. He pensat que patir era el lògic. He vist el meu net tocant un tambor. M'he emocionat en l'avituallament de la Catedral i a l'arribada. He fet 4h47. He acabat la meua quaranta-dosena marató. M'han abraçat. He abraçat. M'han penjat una medalla. He gaudit. He patit. L'any que ve hi torno.

Miquel Pucurull i Fontova

Marató de Barcelona any 2012

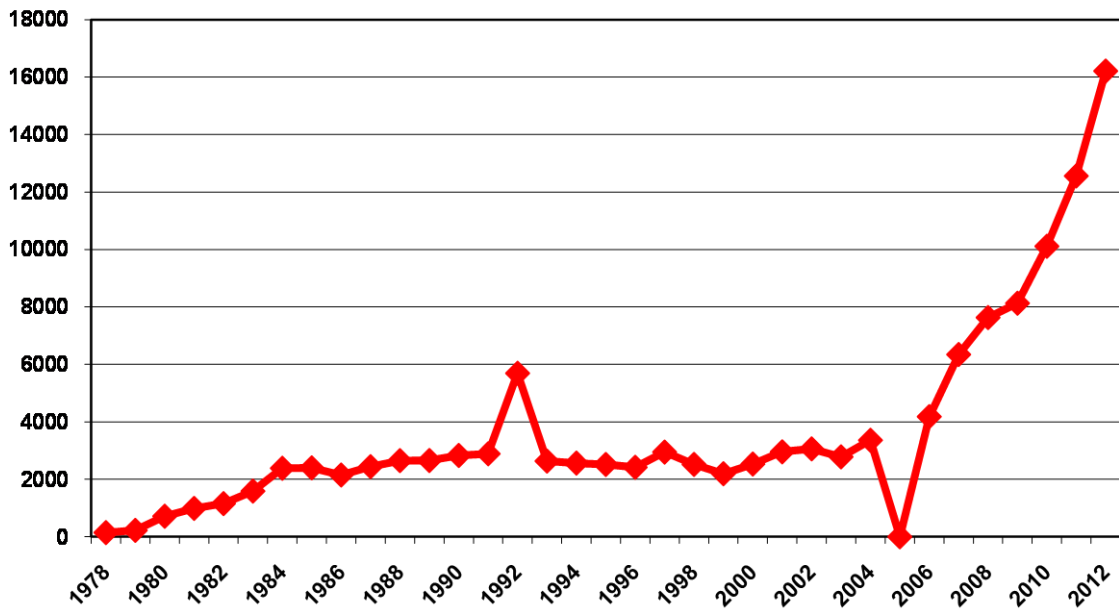
El primer que cal dir sobre la marató de l'any 2012 es que, un servidor - i crec que tothom- es va equivocar en l'estimació del nombre de participants que la correrien.

Per als que tenim un sentiment especial sobre aquesta marató de Barcelona, resultava emocionant assabentar-se, mes a mes, setmana a setmana, dia a dia, de com creixien les inscripcions i com augmentaven respecte de l'any anterior. Ningú, però, podia suposar que finalment serien tants i tantes els corredors i corredores que s'hi apuntarien: 19.507 (només escriure el número em resulta excitant), el que significava un 29% més que l'any passat.

Quan dic que el número em fa agafar esgarrifances no exagero. Els que hem seguit la evolució que ha tingut la prova des que es va començar a celebrar, de cap manera podíem imaginar que en tan poc temps, a partir de la supressió de l'any 2005, la progressió seria la que ha estat.

Per als aficionats a les estadístiques com un servidor, crec que pot ser interessant veure-ho reflectit en un gràfic:

EVOLUCIÓ ARRIBATS MARATÓ BARCELONA

Tot i que, el cert és que el que compta en una maratón no es tant el nombre dels inscrits sinó el dels que l'acaben. Però també en aquest cas, en l'any 2012 s'ha produït un rècord. Varen ser 16.216, un 29% més que el 2011. No cal dir res més.

Respecte del circuit, enguany hi van haver algunes variants, tot i que no es va desvirtuar l'essència del recorregut emblemàtic dels darrers anys. La causa va ser que, per l'allau de participants, es va optar per fer pujar la cursa pel carrer de Tarragona després de la sortida, en lloc de pels carrers de Creu Coberta i Sants, en previsió que resultessin massa estrets. Així, els primers 12 quilòmetres van tenir un sentit de direcció diferent: es va anar a buscar l'Hotel Princesa Sofia i el Camp del Barça per la Diagonal, en sentit contrari al d'altres anys.

Hi va haver una altra novetat destacable: la de que hi haguessin tres sortides escalonades. La primera es va fer per als d'atletes d'elit i els de fins a 3.30 hores; la segona per als d'entre 3.30 i 4.00; i la tercera per a la resta. El darrer participant va sortir 20 minuts després que ho fessin els de la primera tanda.

Una cosa que augmenta molt, també, són el espectadors. Com a conseqüència de l'increment de corredors i corredores, el nombre de familiars i amics que els esperen per animar-los, i el dels que surten al carrer atrets pel ressò de l'esdeveniment, ha resultat espectacular. Fins hi tot hi havia molta gent en llocs com la zona del Litoral, l'assignatura pendent pel que fa a l'animació dels participants.

I parlant d'animació, els punts "oficials" on n'hi havia (timbalers, grups musicals...) han estat 53, el doble de fa quatre anys. Així mateix, els voluntaris van ser gairebé 1.500.

Com a constància, els preus de les inscripcions van ser els mateixos que els de l'any passat: 50, 60 i 70 euros depenent del moment de fer-ho (fins desembre; fins gener i fins febrer respectivament). A banda, destacar que l'organització va assumir el cost del cànon imposat per la Federació Espanyola per a que la prova formés part del calendari i pogués estar homologada.

Pel que fa als resultats dels primers classificats i classificades, cal destacar que es va batre el rècord de la prova en la categoria de dones, un dels reptes pendents de la nova etapa de la maratón, que es mantenia des que el va establir la palentina **Anna Isabel Alonso** en 2h30.04 l'any 1997.

Els guanyadors van ser el kenyà **Julius Chepkowony** en homes, i en dones la també kenyana, de cognom semblant, **Emily Chepkomy**. Ell va arribar a la meta en 2h11.14, i ella ho va fer en 2h26.56. Una marca que rebaixava en més de tres minuts l'anterior rècord, i que significava el millor temps que hagués fet mai una dona a Espanya.

Les marques en categoria masculina no van ser tan bones com les dels dos darrers anys (2h07.30 i 2h07.31), potser, en certa mesura, degut a que una de les llebres dels kenyans va abandonar tot just al segon quilòmetre per unes molèsties al genoll.

1er	Julius Chepkowony (Kenya)2h11.14
2on	Japhet Kipchirchir (Kenya)2h11.32
3er	Willy Kimutai Kangogo (Kenya)2h11.35
4rt	Samuel Woldeamanuel (Etiòpia)2h11.47
5è	Ivan Babaryka (Ucraïna)2h11.48
1ra	Emily Chepkomy (Kenya)2h26.56
2na	Biruktayit Eshetu Degefa (Etiòpia)2h29.52
3ra	Elena Espeso (Espanya)2h30.52
4ta	Berhane Dibaba (Etiòpia)2h33.07
5na	Aroa Merino (Espanya)2h55.03

Un aspecte destacable va ser que quinze dels atletes d'elit (11 homes i 4 dones) que hi participaven, van assolir la marca mínima per anar al Jocs Olímpics de Londres. Un objectiu que pretenien el català **Jaume Leiva** i el madrileny **Chema Martínez** i no van poder aconseguir-ho. En Leiva, tot i quedar el 15è, va fer 2h 19.23 (la mínima establerta per la Federació Espanyola era de 2h14), i en Chema va haver de retirar-se al km 28.

Un altre fita que cal mencionar va ser l'aconseguida pel paralímpic **Abderraman Ait Khamouch**, un noi marroquí afincat a Casa Nostra, que va batre el rècord del món dels atletes als que els hi falta un braç. El va rebaixar en més d'un minut, arribant en 2h25.43, vint-i-dosè de la general. Digne d'admiració la gesta d'aquest xicot, que va arribar a Espanya amb una patera fugint de la misèria del Marroc, on va perdre el braç quan treballava al camp. Va anar a parar a Barcelona i la primera cursa que va fer, amb un molt bon paper, va ser la d'*El Corte Inglés* de 2003.

Respecte de la participació de dones, la marató d'aquest 2012 l'han acabat 2.159, un 44% més que l'any passat. Si bé, com ha succeït sempre, gairebé el 70% d'elles eren estrangeres.

S'ha dit sempre (jo també ho he dit) que la participació de les dones catalanes i espanyoles en les maratons és una "assignatura pendent". No és un tòpic; és cert. Però en els darrers anys, si més no a la de Barcelona, ha crescut molt i això ofereix un bri d'esperança. Per posar només una dada, a la de l'any 2008, les dones de l'Estat que van arribar van ser 176 i aquest any han estat 667. És a dir, tres vegades més que quatre anys enrere. I una observació que afegeix una mica més d'optimisme és la ràtio Homes/Dones, que sempre ha estat molt desigual. Referida únicament als participants de l'Estat, dos anys enrere, el 2010, va ser de 94/6 i enguany ha estat 92/8. I també en relació a l'augment en percentatge del participants d' ambdós sexes, ha estat major el de les dones en aquests dos anys (+125%) que el dels homes (+84%).

Per concloure, una dada sobre la marató de Barcelona d'aquest any, que omple al que subscriu -que l'ha vist passar "de tots colors"- de molta satisfacció: el nombre de 16.216 arribats la converteix com a la 4^a d'Europa i la 13ª del Món.

Maratons Top del Món 2011-2012

	Marató	Total arribats
1	Nova York	46.536
2	Londres	36.699
3	Chicago	35.670
4	Tokio	35.501
5	Berlin	32.991
6	Paris	32.980
7	Osaka	26.175
8	Boston	21.554
9	Washington	20.895
10	Kobe	20.103
11	Honolulu	19.078
12	Los Angeles	18.729
13	Barcelona	16.216
14	Estocolm	15.465
15	Shonan	15.278
16	Orlando	13.467
17	Roma	12.500
18	Frankfurt	12.425
19	Dublin	11.245
20	Hamburg	10.317
21	Philadelphia	10.313
22	Madrid	9.569
23	Copenhague	9.506

I és que la nostra marató té molt atractiu, tant pels autòctons com per als estrangers, que han estat el 50% del total. Com deia el professor de la Universitat Ramon Llull, **Sixte Abadía**, en el 9 esportiu pocs dies després del 25 de març: L'oferta cultural i comercial, l'arquitectura i l'oci són aspectes que els turistes valoren molt positivament i que afavoreixen una prova que, a partir del concepte de bus turístic, ha consolidat un recorregut molt atractiu per a la mirada visitant. Així, si és impensable concebre una marató de París sense que passi per la torre Eiffel, el Louvre, Notre-Dame i la Bastille, la Marató de Barcelona ha de passar per indrets tan emblemàtics com la Pedrera, la Sagrada Família, el Camp Nou i la Rambla.

Miquel Pucurull i Fontova

MARATÓ DE BARCELONA

Resum de dades

Any 1978

Data: 19 de març

Inscrits: 185. Arribats: 150

Guanyadors: 1 Dave Patterson 2.23.15; Josep Pro 2.27.17; Fernando Francisco 2.28.17

Guanyadores: 1 Matilde Gómez 3.55.33; 2 Montse Camps 4.00.41; 3 Ester Inés Mañé 4.59.59

Últim participant: Van Götzen 5.22.30

Temps límit: 5 hores

Circuit: Palafrugell

Any 1979

Data: 18 de març

Inscrits: 302 . Arribats: 224

Guanyadors: 1 Dave Patterson 2.19.37; Antonio Cánovas 2.21.17; Pedro Fernando 2.23.14

Guanyadores: 1 Matilde Gómez 3.18.48; 2 Maria Antònia Griñó 3.20.06; 3 Montse Camps

Últim participant: Martí Pérez 5.32.45

Temps límit: No n'hi va haver

Circuit: Palafrugell

Any 1980

Data: 16 de març

Inscrits: 956. Arribats: 708

Guanyadors: 1 Don Faircloth 2.19.42; 2 Domingo Catalán 2.21.13; 3 Josep Pro 2.23.14

Guanyadores: 1 Quima Casas 3.09.53; 2 Matilde Gómez 3.15.40; Maria Antònia Griñó 3.17.55

Últim participant: A. Lopez 5.35.04

Temps límit: 5,30 hores

Circuit: Barcelona i Baix Llobregat. Sortida Avda. Ma Cristina i arribada Avda. Ma Cristina

Any 1981

Data: 15 de març

Inscrits: 1.108. Arribats: 989

Guanyadors: 1 Martin Knapp 2h18'56; 2 Amado Hernández 2.20.18; 3 Matias Kostulski 2.20.25

Guanyadores: 1 Iciar Martinez 2.47.12; Quima Casas 3.01.33

Últim participant:

Temps límit: 5 hores

Circuit: Barcelona i Baix Llobregat. Sortida Avda. Ma Cristina i arribada Estadi Serrahima

Any 1982

Data: 14 de març

Inscrits: 1.310. Arribats: 1.155

Guanyadors: 1 Michael Pinocci 2.14.30; 2 Don Flaircloth 2.20.48; 3 Taveres de Silva 2.22.13

Guanyadores: 1 Rita Borralho 2.46.58; Quima Casas 2.55.17

Últim participant: Núria Ruiz 5.25.41

Temps límit: 5 hores

Circuit: Barcelona i Baix Llobregat. Sortida Avda. Ma Cristina i arribada Estadi Serrahima

Any 1983

Data: 13 de març

Inscrits: 1.879. Arribats: 1.773

Guanyadors: 1 Allan Zachariasen 2.11.05; 2 Kjell Stahl 2.16.51; 3 Victor Semenov 2.17.05

Guanyadores: 1 Anna Domoratskaya 2.47.12; Quima Casas 2.49.11; Vicky Rodrigo 3.00.42

Últim participant: Mercedes Serrano 5.42.18

Temps límit: 5 hores

Circuit: Totalment urbà dins la ciutat. Sortida a Colom i arribada a la Rambla

Any 1984

Data: 11 de març

Inscrits: 2.894. Arribats: 2.387

Guanyadors: 1 Werner Meier 2.14.50; 2 Luc Waegemen 2.15.15; 3 José Revijin 2.15.47

Guanyadores: 1 Margaret Lockley 2.41.42; 2 Quima Casas 2.45.32; 3 Anne Ruchti 2.51.52

Últim participant: Max Bessoles 5.38.14

Temps límit: 5 hores

Circuit: Totalment urbà dins la ciutat. Sortida a Colom i arribada a la Rambla

Any 1985

Data: 17 de març

Inscrits: 2.810. Arribats: 2.401

Guanyadors: 1 Rafael Garcia 2.18.16; 2 Paul Kenny 2.18.34; 3 Toew Coiny 2.21.23

Guanyadores: 1 Quima Casas 2.48.01; 2 Leslie Watson 2.54.17; 3 Marta Munné 3.00.45

Últim participant: Antonio De Dou 5.47.29

Temps límit: 5 hores

Circuit: Totalment urbà. Sortida a l'Estació de França i arribada al Parc de la Ciutadella

Any 1986

Data: 16 de març

Inscrits: 2.808. Arribats: 2.152

Guanyadors: 1 Fred Vandervennet 2.15.45; Antonio Balsegas 2.17.04; Peter Fleming 2.21.23

Guanyadores: 1 Deborah Heat 2.48.28; Quima Casas 2.54.17; Carme Paradell 3.01.42

Últim participant: Emília Francolí 5.44.32

Temps límit: 5 hores

Circuit: Totalment urbà. Sortida al Passeig Marítim i arribada al Parc de la Ciutadella

Any 1987

Data: 15 de març

Inscrits: 2.930. Arribats: 2.443

Guanyadors: 1 Pär Wallin 2.13.58; Steve Brace 2.14.33; 3 Ramiro Matamoros 2.19.29

Guanyadores: 1 Quima Casas 2.43.28; Deborah Heath 2.45.45; Marina Prat 2.46.49

Últim participant:

Temps límit: 5 hores

Circuit: Barcelona Totalment urbà. Sortida al Passeig Picasso i arribada al Parc de la Ciutadella

Any 1988

Data: 13 de març

Inscrits: 3.250. Arribats: 2.653

Guanyadors: 1 Fernando Díaz 2.19.58; 2 Ricardo Alguacil 2.20.01; 3 Hannu Makirinta 2.21.22

Guanyadores: 1 Deborah Heath 2.45.35; Ester Pedrosa 2.55.16; Leslie Watson 2.55.28

Últim participant: Emília Francolí 5.39.42

Temps límit: 5 hores

Circuit: Totalment urbà. Sortida i arribada a l'Avinguda de l'Estadi, davant de les Picornell

Any 1989

Data: 12 de març

Inscrits: 3.300. Arribats: 2.656

Guanyadors: 1 Doug Kurtis 2.16.37; 2 Tommy Hughes 2.16.43; 3 Patrick Joannes 2.16.57

Guanyadores: 1 M Vander Gehutche 2.37.42; Deborah Heath 2.41.48; Elsenda Pucurull 2.49.39

Últim participant:

Temps límit: 4.30 hores

Circuit: Totalment urbà. Sortida al Carrer Tarragona i arribada al Parc de l'Espanya Industrial

Any 1990

Data: 18 de març

Inscrits: 3.349. Arribats: 2.832

Guanyadors: 1 Allan Zachariasen 2.16.30; Maurilio Castillo 2.18.43; Pawel Lorentz 2.19.52

Guanyadores: 1 Elisenda Pucurull 2.43.11; 2 Ester Pedrosa 2.43.48; 3 Concha Climente 2.49.13

Últim participant: Joan Viloca 6.30.29

Temps límit: 4.30 hores

Circuit: Mataró - Barcelona. Sortida al Parc Central de Mataró i arribada a l'Estadi de Montjuïc

Any 1991

Data: 17 de març

Inscrits: 3.452 Arribats: 2.890

Guanyadors: 1 Kashid Nishimoto 2.16.32; 2 Sid Ali Sahri 2.17.11; 3 Dacha Dris 2.17.11

Guanyadores: 1 Satoe Minegishi 2.38.37; Elisenda Pucurull 2.42.27; Luzia Beleeva 2.45.30

Últim participant: Juan Soler 5.59.20

Temps límit: 4.30 hores

Circuit: Mataró - Barcelona. Sortida al Parc Central de Mataró i arribada a l'Estadi de Montjuïc

Any 1992

Data: 15 de març

Inscrits: 6.586 Arribats: 5.694

Guanyadors: 1 John Burra 2.12.46; 2 Rodrigo Gavela 2.14.27; 3 Tsurusaki Kenichi 2h15'19.

Guanyadores: 1 Monica Estarvoska 2.34.07; 2 Ana I. Alonso 2.39.10; 3 Ma Luisa Muñoz 2.40.09

Últim participant: Franny Keyes 5.56.20

Temps límit: 5 hores

Circuit: Mataró - Barcelona. Sortida davant l'estació de Mataró i arribada a l'Estadi de Montjuïc

Any 1993

Data: 14 de març

Inscrits: 3.106. Arribats: 2.637

Guanyadors: 1 Volmir Herbstrith 2.13'25; 2 Fran Villameriel 2.16.58; 3 Benito Ojeda: 2.17.50

Guanyadores: 1 Emma Scaunich 2.36.16; 2 Marina Prat 2.48.32; 3 Irina Rouban 2.49.46

Últim participant: Juan Soler 6.00.32

Temps límit: 5 hores

Circuit: Mataró - Barcelona. Sortida al Parc Central de Mataró i arribada a l'Estadi de Montjuïc

Any 1994

Data: 13 de març

Inscrits: 2.853 Arribats: 2.565

Guanyadors: 1 Benito Ojeda 2.15.14; 2 Domingos Neves 2.17.32; 3 Nick Kolesnikov 2.22.18.37

Guanyadores: 1 Marina Ivanova 2.40.30; 2 Maria Alda Manzone 2.49.41; 3 Marina Prat 2.50.27

Últim participant Antonio Frauca 7.45.00

Temps límit: 5 hores

Circuit: Mataró - Barcelona. Sortida al Parc Central de Mataró i arribada a l'Estadi de Montjuïc

Any 1995

Data:

Inscrits: 2.876. Arribats: 2.518

Guanyadors: 1 Igor Tchouprakov 2.21.12; 2 A. Ben Radouarie 2.21.14; 3 J. Romacho 2.21.54

Guanyadores: 1 Núria Pastor 2.44.19; 2 Marina Ivanova 2.46.17; 3 Loredana Ricci 2.53.09

Últim participant: Antonio Frauca 7.15.00

Temps límit: 5 hores

Circuit: Mataró - Barcelona. Sortida al Parc Central de Mataró i arribada a l'Estadi de Montjuïc

Any 1996

Data: 19 de març

Inscrits: 2.727. Arribats: 2.419

Guanyadors: 1 Benito Ojeda 2.16.57; 2 Eduardo Muñoz 2.24.04; 3 Diego Garcia Perez 2.26.44

Guanyadores: 1 Giselle Camilleri 2.48.04; Marina Prat 2.55.02; Montse Bergada 2.56.35

Últim participant: Veronique Couaran 6.00.00

Temps límit: 5 hores

Circuit: Mataró - Barcelona. Sortida al Parc Central de Mataró i arribada a l'Estadi de Montjuïc

Any 1997

Data: 16 de març

Inscrits: 3.448. Arribats: 2.949

Guanyadors: 1 Abdselam Serrock 2.12.53; 2 Diego Garcia Corrales 2.13.42; 3 M Hussein 2.15.26

Guanyadores: 1 Anà Isabel Alonso 2.30.06; Josefa Cruz 2.37.49; 3 Natàlia Requena 2.39.18

Últim participant: Miquel Castillo 6.03.32

Temps límit: 5 hores

Circuit: Mataró - Barcelona. Sortida al Parc de Mataró i arribada a Les Fonts de Montjuïc

Any 1998

Data: 15 de març

Inscrits: 2.818. Arribats: 2.520

Guanyadors: 1 Abdselam Serrock 2.09.48; 2 Andrea Nade 2.15.38; 3. Benito Ojeda 2.15.47

Guanyadores: 1 Ana Isabel Alonso 2.30.05; Elfenesh Alemu 2.32.06; 3 Nati Requena 2.39.15

Últim participant: Juana Cardelo 5.33.58

Temps límit: 5 hores

Circuit: Mataró - Barcelona. Sortida al Parc de Mataró i arribada a l'avinguda Maria Cristina

Any 1999

Data: 14 de març

Inscrits: 2.775. Arribats: 2.195

Guanyadors: 1 Daniel Komen 2.16.24; 2 Benito Ojeda 2.20.34; 3 Hassan Jaoudi 2.22.58

Guanyadores: 1 Eva Sanz 2.37.56; 2 Fátima Paz 2.55.41; 3 Rosa Maria Mas 3.00.14.

Últim participant: Juana Cardelo 5.20.33

Temps límit: 5 hores

Circuit: Mataró - Barcelona. Sortida al Parc de Mataró i arribada a l'avinguda Maria Cristina

Any 2000

Data: 12 de març

Inscrits: 3.100. Arribats: 2.532

Guanyadors: 1 William Mustoki 2h12'18; 2 Benjamin Matolo 2.12.19; 3 Willy Cheruivot 2.12.25

Guanyadores: 1 Griselda Gonzalez 2.31.12; 2 Mar Fortunato 2.33.35; 3 G Zhuleyeba 2.34.54

Últim participant: Julian Plaza 7.28.39

Temps límit: 5 hores

Circuit: Mataró - Barcelona. Sortida al Parc de Mataró i arribada a l'avinguda Maria Cristina

Any 2001

Data: 18 de març

Inscrits: 3.482. Arribats: 2.958

Guanyadors: 1 Benedict Ako 2.13.53; 2. Benjamín Rotich 2.14.10; 3. Daniel Komen 2.18.13

Guanyadores: 1 Leone da Silva 2.40.32; 2 R Kalunda 2.45.04; 3. Ma Jesús Zorraquín 2.51.22

Últim participant: .

Temps límit: 5 hores

Circuit: Barcelona - l'Hospitalet - Barcelona - Sant Adrià - Badalona - Barcelona. Sortida i arribada a l'avinguda Maria Cristina

Any 2002

Data: 17 de març

Inscrits: 3.550 Arribats: 3.062

Guanyadors: 1 Benjamin Rotich 2.12.07; 2 Benedict Ako 2.15.26; 3 Sammy Kosgei 2.15.28

Guanyadores: 1 Galina Zhulyayeva 2.40.33; 2 Tiziana Di Sesta 2.41.14; 3 L. Smirnova 2.44.43.

Últim participant:

Temps límit: 5 hores

Circuit: Circuit: Barcelona - Sant Adrià - Badalona - Barcelona. Sortida i arribada a l'avinguda Maria Cristina

Any 2003

Data: 16 de març

Inscrits: 3.300 Arribats: 2.783

Guanyadors: 1 Alberto Juzgado 2.10.53; 2 Benjamin Rotich 2.12.30; 3 Toni Bernadó 2.14.25

Guanyadores: 1 Wahbi Kenza 2.38.36; 2 Osaka Koutzmitxeva 2.40.47; Olena Rozhko 2.48.17

Últim participant: Olivier Bieber 5.57.52

Temps límit: 5 hores

Circuit: Barcelona - Sant Adrià - Badalona - Barcelona. Sortida i arribada a l'Avinguda Maria Cristina

Any 2004

Data: 14 de març

Inscrits: 4.150. Arribats: 3.361

Guanyadors: 1 Driss Lakhouaja 2.15.59; 2 Toni Bernadó 2.17.45; 3 Peter Kipserem 2.17.50

Guanyadores: 1 Karin Schon 2h42'54; 2 Alexandra Panayotou 2.48.35; 3 Esther Solera 2.51.59.

Últim participant: Richard Jonnson 5.46.22

Temps límit: 5 hores

Circuit: Barcelona - Sant Adrià - Badalona - Barcelona. Sortida i arribada a l'Avinguda Maria Cristina

Any 2005

No es va celebrar

Any 2006

Data: 26 de març

Inscrits: 4.636. Arribats: 4.183

Guanyadors: 1 Joseph Nguram 2.12.36; 2 Benjamin Pseret 2.13.46; 3 John Kipkorir 2.13.58.

Guanyadores: 1 Haile Kebelush 2.41.23; 2 Lemma Gurmu 2.42.30; 3 Cherkos Nigatu 2.52.34

Últim participant:

Temps límit: 6 hores

Circuit: Totalment urbà dins la ciutat. Sortida i arribada a l'Avinguda Maria Cristina

Any 2007

Data: 4 de març

Inscrits: 7.413. Arribats: 6.311

Guanyadors: 1 Johnstone Chebil 2.12.04; 2 James Mibei 2.14.48; 3 Toni Bernadó 2.14.52

Guanyadores: 1 Krizstina Loonen 2.42.02; 2 Maxine Mc Kinnon 2.49.52; 3 V. D'haese 2.51.48

Últim participant:

Temps límit: 6 hores

Circuit: Totalment urbà dins la ciutat. Sortida i arribada a l'Avinguda Maria Cristina

Any 2008

Data: 2 de març

Inscrits: 9.121 Arribats: 7.609

Guanyadors: 1 Hosea Kosgei 2.14.42; 2 Johnstone Chevii 2.16.32; 3 Roger Roca 2.16.53

Guanyadores: 1 Mihret Tadesse 2.42.12; 2 Mihret Anamo 2.43.43; 3 Tabita Kebit 2.47.49

Últim participant: Jean Philippe Jannin 6.03.00

Temps límit: 6 hores

Circuit: Totalment urbà dins la ciutat. Sortida i arribada a l'Avinguda Maria Cristina

Any 2009

Data: 10 de març

Inscrits: 9.752 Arribats: 8.133

Guanyadors: 1 Johnstone Chebil 2:14:01; Hosea Kosgei 2.14.08; 3 Teshome Gelana 2.14.32

Guanyadores: 1 Tadelech Biru 2.39.43; 2 Helen Lawrence 2.54.02; 3 Paola Sanna 2.55.52

Últim participant: Maria Núria Ruiz 6.09.27

Temps límit: 6 hores

Circuit: Totalment urbà dins la ciutat. Sortida i arribada a l'Avinguda Maria Cristina

Any 2010

Data: 7 de març

Inscrits: 12.162. Arribats: 10.042

Guanyadors: 1 Jackson Kotut 2.07.30; 2 Félix Keny 2.07.37; 3 Samuel Woldeamanuel 2.08.45

Guanyadores: 1 Debola Wudnesh 2.31.51; 2 Roman Gebre 2.32.28; 3 Serkalem Bist 2.33.52

Últim participant: Chris Ferguson 6.12.50

Temps límit: 6 hores

Circuit: Totalment urbà dins la ciutat. Sortida i arribada a l'Avinguda Maria Cristina

Any 2011

Data: 6 de març

Inscrits: 15.134. Arribats: 12.531

Guanyadors: 1 Levi Matebo Obari 2h.07.31; 2 Joseph Kimeli Langat 2h.10.05; 3 Josephat Yego 2h10.44

Guanyadores: 1 Josephine Ambjörnsson: 2h45.31; 2 Núria Prieto 2h56.59, 3 Martha Hall 2h57.51

Últim participant:

Temps límit: 6 hores

Circuit: Totalment urbà dins la ciutat. Sortida i arribada a l'Avinguda Maria Cristina

Any 2012

Data: 25 de març

Inscrits: 19.507. Arribats: 16.216

Guanyadors: 1 Julius Chepkowony: 2h11.14; 2 Japhet Kipchirchir 2h11.32; 3 Willy Kimutai Kangogo 2h11.35

Guanyadores: 1 Emily Chepkomy 2h26.56; 2 Biruktayit Eshetu Degefa 2h29.52; 3 Elena Espeso 2h30.52

Temps límit: 6 hores

Circuit: Totalment urbà dins la ciutat. Sortida i arribada a l'Avinguda Maria Cristina